

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

3. ČERVNA 2007

Z obsahu:

Náročné úkoly pastýřů
Z projevu Benedikta XVI.
k brazilským biskupům
- strana 2 -

**Slavnost Nejsvětější
Trojice**
Vilém Studer
- strana 4 -

**Eucharistie,
znamení lásky**
Kardinál Carlo Caffara
- strana 5 -

Vášeň pro chléb života
Paolo Riso
- strana 6 -

**Benedikt XVI. poukázal
v Brazílii na to
nejpodstatnější**
- strana 7 -

**Eucharistický zázrak
v Seefeldu v Tyrolsku
r. 1384**
- strana 8 -

Ovoce sebeobětování
- strana 9 -

Mladí lidé a velká potopa
- strana 10 -

Společně pro Evropu
Jan Graubner
- strana 11 -

Sloup Nejsvětější Trojice v Brně

Děkuji Bohu, že mi dopřál setkat se se vzácným episkopátem, který spravuje jednu z nejpočetnějších katolických populací na světě. Zdravím vás s pocitem hlubokého společenství a v upřímné lásce, protože znám oddanost, s jakou sloužíte svěrenému společenství.

Jedná se o velkou církevní událost, která se koná v prostředí velkého misijního úsilí, kterého se musí ujmout Latinská Amerika, počínaje právě Brazílií. A právě proto jsem se chtěl obrátit na začátku na vás, brazilští biskupové, připomínkou oněch hutných slov obsažených v Listě Židům: *Ačkoliv to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonil své dílo, stal se přičinou věčné spásy pro všechny, kdo ho poslouchají* (Žid 5,8). Ve svém překypujícím významu hovoří tato slova o Božím soucitu s námi, vyjádřeném v učení jeho Syna; a mluví o jeho poslušnosti, o jeho svobodném a vědomém splynutí se záměry Otce, vyjádřeném zvláštním způsobem v modlitbě na hoře Olivové: *Ne má, ale tvá vůle ať se stane* (Lk 22,42). Tak nás sám Ježíš učí, že pravá cesta spásy spočívá v podřízenosti naší vůle vůli Boží. A to je přesně to, oč žádáme ve třetí prosbě modlitby Otce náš: buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Protože kde kraluje Boží vůle, tam je přítomno Boží království. Ježíš nás přitahuje svou vůlí, svou vůlí Syna, a tím způsobem nás vede ke spáse. Vyjděme vstříc Boží vůli s Ježíšem Kristem, otevřeme svět Božímu království.

My biskupové jsme povoláni, abychom zjevovali tuto ústřední pravdu, protože jsme přímo svázáni s Kristem, Dobrým pastýřem. Poslání, které nám bylo svěřeno jako učitelům víry, spočívá v tom, když připomínáme, jak to napsal Apoštol národů, že náš Spasitel chce, *aby všichni lidé byli spaseni a dospěli k poznání pravdy* (1 Tim 2,4-6). To a nic jiného je cílovým určením Církve: spasit duše, jednu vedle

Náročné úkoly pastýřů Z projevu Benedikta XVI. k brazilským biskupům

druhé. Proto poslal Otec Syna, *a jako mne poslal Otec, i já posílám vás*, řekl v evangeliu sv. Jana (20,21). Z toho plyne úkol evangelizace: *Jděte a učte všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Duchy Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 28,19-20). Jsou to prostá a vznešená slova, ve kterých je obsažena povinnost hlásat pravdu víry, naléhavost svátostného

života, slib ustavičné Kristovy pomoci jeho Církvi.

To jsou základní skutečnosti a ty se týkají vzdělávání ve víře a v křesťanské morálce a stejně tak i praktikování svatých svátostí. Tam, kde Bůh a jeho vůle jsou neznámým pojmem, kde neexistuje víra v Ježíše Krista a v jeho přítomnost ve slavení svátostí, tam chybí to podstatné i pro vyřešení naléhavých sociálních a politických problémů. Věrnost Božímu prvenství a je-

Editorial

Latinská Amerika je od nás daleko, ale její problémy mají nakonec s našimi leccos společného. V souvislosti s návštěvou Benedikta XVI. v Brazílii vystupuje do popředí, jak Církev právě v krajinách s tradiční masovou zbožností ohrožuje nedostatečně zakořeněná víra, nízký stupeň náboženské uvědomělosti a odpovědnosti. Znalost víry a katolického náboženství není jen suchý výčet pouček a pravidel chování, ale v první řadě je to uvědomělost, úžas a vděčnost nad nesmírnými poklady zjevení a milostí, jakých se nám dostává tím, že jsme byli přijati za děti jediného pravého Boha, tak velikého, svatého a dobrotivého, jemuž není rovno. Boží slovo, to je především řeč o Boží vznešenosti a kráse a velikosti jeho tajemství darů. Bohužel v kázáních slyšíme mnoho slov o lidech a málo o Bohu.

Je pro nás důvodem k velké radosti, že uctíváme Boha, který pro nás zůstává tajemstvím, jinak by to nebyl pravý Bůh. Boží nekonečnost se nikdy nemůže vměstnat do naší lidské omezenosti. Boží tajemství však nejsou něco, co ohromuje a drtí. Ona totiž spí-

še než v nedostupnosti spočívají v nevyčerpatelnosti. Čím je naše poznání Boha hlubší, tím více poznáváme, že nikdy nebudeme u konce.

Platí to po výtce o tajemství Boží trojedinosti. Existence **jednoho** Boha ve **třech** osobách je pro naše chápání něco jako nepředstavitelná zvláštnost. Pojem Boží Trojice by nám samotným nikdy ani na mysl nepřišel. Ale když ve své dobrotivosti nám Bůh sám tuto skutečnost odhalil, jsme nakonec schopni poznat a uznat, že trojediný Bůh je vlastně jediný opravdu možný a smysluplný Bůh. Má-li být Bůh Bohem, ani nemůže být jiný než jeden ve třech osobách. Právě tato jeho trojedinost vyjadřuje samu podstatu jeho svrchované plnosti a dokonalosti. Jeho největší a nejnevýstižnější tajemství spočívá právě v tom, že ačkoliv je od věčnosti do věčnosti jeden, nikdy nežil a nežije sám pro sebe, ale již sám v sobě žije nejvyšším a nejdokonalejším společenstvím a žije pro druhého. On ve skutečnosti žije nekonečně dokonale to, čemu říkáme život ve společenství lásky.

Pokračování na str. 13

ho vůli, poznané a prožívané ve společenství s Ježíšem Kristem, je základním darem, který jsme my biskupové a kněží povinni nabídnout našemu lidu (srov. Pop. Progr. 21).

Je pravdou, že současná doba se jeví pro Církev jako velice obtížná a mnoho jejích dětí strádá. **Sociální život prochází projevy skličujícího zmatku. Útočí se beztržně na svatost manželství a rodiny, začínají se činit ústupky nátlaku, který může negativně ovlivňovat legislativní procesy; ospravedlňují se některé zločiny proti životu ve jménu lidských práv a osobní svobody; podnikají se útoky proti důstojnosti lidské osoby; šíří se rána rozvodů a svobodných svazků. A co víc, v lůně Církve se zpochybňuje hodnota kněžského poslání jako úplné odevzdanosti Bohu v apoštolském celibátu jako úplné dispozice pro službu duším a dává se přednost ideologickým a politickým otázkám, také otázkám stranickým, takže struktura úplného zasvěcení Bohu začíná ztrácet svůj hluboký význam. Jak by naše duše neměla být smutná? Ale mějte důvěru: Církev je svatá a nezrušitelná (srov. Ef 5,27). Svatý Augustin řekl: „Církev se potácí tam, kde se potácí její základy. Ale může se snad Kristus potáčet? Když Církev vidí, že Kristus nekolísá, zůstane nedotčena až do konce časů“ (Ennarationes in Psalmos, 103, 2, 5, Pl 37, 1353).**

Mezi problémy, které trápi vaši pastýřskou starostlivost, patří nepochybně otázka katolíků, kteří opouštějí církevní život. Zdá se, že hlavní příčinou toho problému je mezi jiným nedostatečná evangelizace, ve které Kristus a jeho Církev stojí v samém centru objasňování. **Osobami, které jsou nejvíce zranitelné a nejvíce náchylné k agresivnímu proselytismu sekt, které představují oprávněnou starost a které jsou neschopné odolávat útokům agnosticismu, relativismu a laicismu, jsou zpravidla ti pokřtění, kteří jsou nedostatečně evangelizováni,**

Pokračování na str. 12

Boží moudrost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

*On mě oslaví, neboť z mého vezme
a zvěstuje vám.*

Vracíš se opět do slavné horní místnosti, kde se Ježíš právě loučí se svými přáteli. Zanechej přede dveřmi všechnu svou nejistotu a malomyslnost. Udělej si v srdci místo pro vzácné dary, které si budeš moci odnést z tohoto setkání s Pánem. Je toho mnoho, co by ti chtěl ještě říct. Ale unese to tvoje srdce?

Celé tři roky učil Pán Ježíš své apoštoly slovem i skutky. Nyní už zbývá jen několik hodin, a je tolik věcí, které zůstaly nevysloveny. Ale problém nespočívá v nedostatku času, ale v tom, že by to *nesnesli*.

Nesnést je horší než nechápat. To, co nechápeš, podněcuje tě, abys to pronikl, ale tomu, co nesneseš, se bráníš a odmítáš to. Už se to jednou stalo, že část učedníků nenesla a omítla Ježíšovu tvrdou řeč: *Kdo to má poslouchat?*⁽¹⁾ Pochop, jak smutný je tvůj stav, když se ti nemůže otevřeně říct právě to, *co je ti ku pokoji*⁽²⁾. Zeptej se Pána, zda to není právě tvůj případ.

Co by bylo pro apoštoly tak nesnesitelné? Nesnesli by ještě Ježíšův pohled na to, čeho se i ty tak velice bojíš: na utrpení a smrt. Nesnesli by, že Ježíš se musí stát *poslušný*, a to dokonce až k smrti, že právě v tom spočívá královská cesta ke spáse a k slávě. Nesnesli by ještě představu, že kruté dřevo se z potupného nástroje stane nejvzácnějším a vítězným znamením spásy. Ale nejvíce ze všeho by nesnesli, že **ani pro ně není jiné cesty**.

Nestojí za vším, o čem tak nerad slyšíš, právě strach z utrpení a z pokoření? Chtěl bys získat trochu odvahy, abys je mohl vidět také v jiném světle? Tvůj Pán tě zná, a proto ti nabízí božského Utěšitele. Probud' svou důvěru. Toto snad sneseš: zůstáváš předmětem laskavé péče celého Božího trojediného společenství. Chce ti udělit bohatě z darů svého vnitřního božského života: *Všechno, co má Otec, dal mně. A Duch z mého vezme a dá vám.*

Jaké je to bohatství, které Otec svěřil Syonu, aby z něho štědře rozdával skrze Ducha Svatého? Je to věčná a nekonečná *Boží moudrost, kterou měl Hospodin na počátku svých plánů, před svými skutky, odpradávná*. Dříve než obdivuhodně stvořil nebesa i zemi, než ji naplnil nepřebornou pestrostí darů života, dříve než do jejího středu postavil

svého nejvzácnějšího a nejmilejšího tvora, kterého učinil *podle svého obrazu*⁽³⁾, již tehdy jeho moudrost věděla, že jeho vyvolený tvor vystoupí svévolně z Božího řádu, že si sám zatarasí přístup k nesmírné blaženosti, kterou pro něho připravila. Ale Otec přesto moudře usoudil, že stvoří tuto zemi.

To člověk sám hříchem neposlušnosti nevyhnutelně na sebe strhává utrpení a smrt. Ačkoliv byl stvořen k životu v blaženosti, když neuposlechne Stvořitele, ale dopřeje sluchu Hadovi, *velice rozmnoží své trápení*⁽⁴⁾ a *propadne smrti*⁽⁵⁾. Ale Otcova moudrost, která se *před pahorky narodila a měla rozkoš v tom, že se může stýkat s lidmi, ještě dříve než povstala země, vymyslela lepší plán*⁽⁶⁾, jak zachránit to, co bylo stvořeno. Stanovila, že na zem pošle v plnosti času svého jediného Syna, aby neposlušnost napravil *svou poslušností*. Jeho vykoupení je obdivuhodné v tom, že ačkoliv nás nezbaví utrpení a smrti, od základu změní jejich hodnotu. To, co se stalo neúprosným důsledkem neposlušnosti a hříchu, stane se drahocenným prostředkem k jejich přemožení. A tak Stvořitel, který hýřil nápady, když hněl tento svět, překonal tuto tvořivou nápaditost ještě tvořivějším nápadem, jak zachránit, co bylo ztraceno. Co jiného je věčná Boží moudrost než nekonečná láska spojená s nekonečnou mocí? A protože Boží moudrost ví, že to ve svém zranění ani nemůžeš snést, pošle ti nejen Syna, ale i svého Svatého Ducha. On protrhne temnoty a mlhy, které obklopují tvou mysl, a jako skulinou mezi mraky ti dává nahlédnout do spásonosného světla svého věčného úradku.

Otevři se dokořán působení božského Utěšitele. On jediný tě může uschnout k přijetí darů Boží moudrosti, abys *sněsl* to, co tolik potřebuješ, aby ses odnaučil strachu z bolesti a mohl *se chlubit soužením, protože v soužení se cvičí vytrvalost a vytrvalost vede k naději*.

Setrvej v tichosti a rozjíměj o laskavé ohleduplnosti, s jakou ti Ježíš chystá cestu, aby tě vyvedl z tvé slepoty. *Hospodine, Pane náš, jak obdivuhodné je Tvé jméno! Co je člověk, že na něho myslíš, co je smrtelník, že se o něho staráš?*⁽⁷⁾ Obdivuhodně mě tvá moudrost přetváří, abych byl schopen přijímat tvé dary. *Duchu pravdy, uveď mě do veškeré pravdy!*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 6,6; ⁽²⁾ srov. Lk 19,42; ⁽³⁾ Gn 1,26;

⁽⁴⁾ srov. Hymnus *Kříží věrný*; ⁽⁵⁾ srov. Gn 3,16-17;

⁽⁶⁾ tamt. 19; ⁽⁷⁾ srov. resp. žalm 9

Liturgická čtení

1. čtení – Pr 8,22-31

Toto pravi Boží Moudrost:

„Hospodin mě vlastnil na počátku svých plánů, odpradávná před svými skutky. Od věčnosti jsem utvořena, od začátku, dříve než povstala země. Než byly propasti, jsem se narodila, než byly prameny, bohaté vodou, dříve než byly zaklíněny hory, před pahorky jsem se narodila, dříve než učinil zemi a shromáždění vod, první hroudy země. Byla jsem tam, když rozpínal nebesa, když nad propastí vyměřoval obzor, když na výsostech upevňoval oblaka, když dával sílu pramenům oceánu, když určoval moři jeho meze, aby vody nepřekročily jeho břehy, když upevňoval základy země, tu jsem u něho přebývala jako nejmilejší dítě, den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, hrála jsem si na okruhu jeho země, rozkoší mi bylo stýkat se s lidmi.“

2. čtení – Řím 5,1-5

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha.

Ale nejen to! Chlubíme se i soužením. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost (plodí) osvědčenost, osvědčenost (plodí) naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán.

Evangelium – Jan 16,12-15

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

PANNA MARIA - MATKA POVOLANÝCH

V pohledu na Tebe, Maria, objevuje a zakouší Církev to, čím ona sama touží být. Jsi největší ženou Ducha a zároveň prostřednicí všech milostí a darů. Jsi branou, kterou nebe vstoupilo na zem a Bůh do našeho zraněného lidství, když přijal tělo z Tebe, Maria. Od té chvíle veškeré dobro, které k nám přichází od něho a v něm, k nám proniká stejnou cestou, která vede Tvým srdcem. Ty sama jeho milosti usměrňuješ a předáváš svým dětem podle potřeb, které instinkt mateřského srdce zná nejcitlivěji a nejlépe.

A totéž platí i naopak. Všechno, co my, děti Boží a děti Tvé, vysíláme k Bohu, naše prosby a potřeby, radosti i naděje, o které ve své slabosti ani neumíme vhodně prosit, procházejí opět Tvým srdcem Matky. Ty je nejúčinněji předáváš v tajemné síle vztahu lásky, která pojí Matku se Synem. Když na svatbě v Káni Galilejské došlo víno, jako první jsi šla k Synovi a řekla mu: „Nemají vína.“ Připravila jsi zázrak, první a zdaleka ne poslední v dějinách spásy.

Dnes Tě chceme prosit: Maria, Ty vidíš nejlépe, co nám tolik chybí. „Nemají vína“ by se přesněji dalo vyjádřit: „Mají nedostatek povolání, nemají dost odvahy nabídnout všechno, aby Bůh mohl účinně pronikat do světa skrze duše čisté, chudobné, poslušné a zcela svobodně vyvlastněné ve své bezvýhradné lásce k Bohu.“ Prosíme, přimluv se, aby Tvůj Syn i dnes učinil zázrak. Aby se v národě trpícím nedostatkem víry probudila vůle a odvaha odpovědět ANO na neodolatelné volání toho Srdce, které nás nejvíce miluje, zve a volá, protože potřebuje naši spoluúčasť.

Děti často prosí maminku o věci, které nemusí být k jejich dobru. Není divu, že jim je matka nedává. Zde však víme jistě, že prosíme o něco, co Tobě, Maria, nejvíce leží na srdci. Vždyť jediné pravé štěstí Tvých dětí je pouze to, že poznají Tvého Syna, učiní, co on jim řekne, a odpoví mu na lásku láskou. Přečti si Ty sama z našich srdcí, jaké prosby se v nich chvějí. Předem děkujeme za vyslyšení. S Tebou stále znovu a denně opakujeme: FIAT, ANO, STAŇ SE.

Mons. Josef Hrdlička,
pomocný biskup olomoucký
(sobota 28. dubna 2007)

Vilém Studer

Slavnost Nejsvětější Trojice

„Svět je plný Božích obrazů,“ napsala Ida F. Görresová. „Klopýtáme o ně na každém kroku, narážíme na ně, až nás to bolí.“ Ve skutečnosti jsou to velice rozmanité obrazy, které si zčásti protirečí, protože jsou to také produkty lidské fantazie, nebo jsou používány k propagačním účelům. Pro mnoho lidí je Bůh prázdný pojem, který si člověk vyplňuje podle svých osobních potřeb. Falešnými obrazy Boha je možno také člověka podvádět, může na nich ztroskotat. Temné obrazy Boha mohou vyvolat nemoc, obrazy Boha přizpůsobené lidským potřebám však dělají Boha zbytečným. Ani při hlásání Boha se někdy neubráníme pokušení líčit Boha jednostranně a zrazovat přitom „Boží plnost“.

Kým je opravdu Bůh?

Blaise Pascal soudí: „Opravdu rozumnými můžeme nazvat jen dvě skupiny lidí: jedny, kteří slouží Bohu z celého srdce, protože ho znají, a ty druhé, kteří ho z celého srdce hledají, protože ho neznají.“ Tento výrok již navazuje na evangelium. Učedníci, kteří na Ježíšův příkaz přišli do Galileje, jakmile ho spatřili, padli před ním na kolena. Tím spontánním gestem dali najevo svoji úctu před Boží velikostí, která se jim v Ježíši Kristu zjevila, a dali tím také najevo, že znát Boha znamená také mu sloužit. Ale někteří pochybovali.

Ve zjevení Ježíše Krista se dostávalo učedníkům osvětlení o obrazu Boha, ale byl to obraz zatím jen neostřejší, jakoby útržkovitý, nesouvislý. Opatrně, v přizpůsobení jejich lidskému horizontu uvádí je Pán do vnitřních Božích tajemství. V jejich misijním poslání je jim pak předložen obraz trojjediného Boha, ve kterém má všechno svůj původ i svůj cíl.

Trojediný Bůh, to je obraz, který nám sděluje: Bůh není sám v sobě sám. V Bohu není stav klidu. V Bohu panuje ustavičná výměna, a je to výměna lásky. Začlenění do trojjediného Boha skrze křest, napojení na jedinou svatou Boží vůli, to znamená vědomí, že Pán jako Bůh jde s námi po všech našich cestách a vede nás k jednotě, která je založena na jednom Bohu v Trojici. Proto jde v pastorační péči o svatou službu Církvi, o to, jak přivést lidi k Bohu a sjednotit je v lásce, která je Bůh.

Zde se jedná o obraz Boha, který nebyl vymyšlen, nýbrž zjeven, obraz Boha, ve kterém je všechno dobré a pravé integrováno. Boha si nemůže nikdo sám vymyslet. Bůh je nekonečně větší než náš rozum. Kdo je Bůh, to nám může říct jen sám Bůh, a to také učinil. Je nyní na nás, abychom všechny jednostranné a falešné Boží obrazy opravili podle jediného skutečného zjeveného Božího obrazu.

„Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi“

Moc je vykřičené slovo. Výkon moci připomíná násilí, přinucení, útlak. Dějiny jsou sled nároků moci a dychtění po moci. Týká se něco takového i Boha? U Boha má moc zcela jiný smysl a význam. Bůh nepotřebuje vykonávat moc ve světském pojetí. Jemu náleží všechno. Nikdo mu nemůže nic upřít. Vybalil své tvory duchem, rozumem a svobodou nikoliv proto, aby pak na nich uplatňoval svou moc. Podmaňuje si je svou láskou, obdarovává je svým Duchem, dává jim poznat, k jaké naději jsou povoláni. Není na světě silnější moc než láska. Láska je jeho moc, nic jiného. Proto poslal svou Církev do světa, aby všem řekla: Věřte v Boží lásku, obraťte se k Boží lásce, protože Bůh je Láska.

„Láska Církve je výraz trinitární lásky“ (Benedikt XVI.)

Ve své velkolepé první encyklice *Deus caritas est* poukázal papež Benedikt XVI. na trinitární rozměr lásky. „Když vidíš lásku, vidíš Nejsvětější Trojici,“ píše svatý Augustin. „Veškerá aktivita Církve je výrazem lásky, která usiluje o integrální dobro člověka. Církev usiluje o jeho evangelizaci prostřednictvím slova a svátostí, což bývá v konkrétních historických situacích často hrdinský podnik; usiluje o jeho pokrok v různých oblastech života a lidské aktivity. Láska je proto službou, kterou Církev naplňuje, když ustavičně vychází v ústrety lidem v utrpení, v jejich potřebách, a to i v potřebách materiální pomoci“ (DCE 19).

Tam kde je prožívána láska k Bohu a k bližním, vyzařuje do našeho světa něco z tajemství Nejsvětější Trojice. Je na nás všech, aby tomu tak skutečně bylo.

-sks- 23/2006

Toto je moje tělo, které se za vás vydává; toto je kalich nové smlouvy v mé krvi. V těchto slovech je shrnuto celé tajemství Eucharistie.

Tato slova, která pronesl Ježíš ve večeřadle, vyjadřují anticipaci toho, co naplnil svobodně svou smrtí. Vědom si toho, že *přišla jeho hodina, aby odešel z tohoto světa k Otci*, nevidí ve své smrti, o které ví, že nadchází, temný a nevysvětlitelný osud. Přišel na svět právě proto. A proto ji již anticipuje ve svém Duchu a činí z toho úkon své lásky. Přetváří ji na úkon sebedarování člověku: *za vás*. Svým způsobem je výkupný čin naplněn již tento večer ve večeřadle. To, co se stane další den na kříži, nebude nic jiného než provedení tohoto již přijatého rozhodnutí: milovat člověka až do krajnosti, darovat se mu ve smrti a skrze smrt.

Zlámaný chléb a obětovaný kalich jsou *viditelná znamení* Kristova sebedarování. Nejsou to však znamení prázdna, schopná pouze připomenout čin, jehož jsou obrazem či metaforou. Chléb a víno jsou znamení, která Kristovo slovo mění v samotnou skutečnost jeho těla a jeho krve: „Toto je moje tělo, toto je kalich mé krve.“ Je to nevyzpytatelné tajemství Eucharistie ustanovené ve večeřadle.

Eucharistie je tedy trvalá přítomnost Kristovy oběti. Tato přítomnost byla při poslední večeři na Zelený čtvrtek anticipací, nyní je pro nás, kteří jsme přišli po jeho oběti na kříži, naplněná jednou provždy, je její *památkou*. Památkou v tom smyslu, že v důsledku proměnění chleba v tělo a vína v krev, vylitou pro naše hříchy, máme skutečnou účast na oběti kříže. V okamžiku proměnění jsou zrušena ona dvě tisíciletí, která nás dělí od oběti na kříži: jsme nyní i my přítomni tak jako Maria a Jan. Slavení Eucharistie dále vkládá do temnot světa moc Kristovy lásky, který se nám daruje na kříži.

Eucharistie, znamení lásky

Oběť na kříži ustanovuje definitivní novou a věčnou smlouvu. Slavení Eucharistie přivádí ke kříži každého člověka všech generací: v přijímání života s Otcem skrze obětovaného Beránka. Naplňuje se tak staré proctví uvedené ve 12. kapitole knihy Exodus: člověk je zachráněn od záhuby, která vede ke smrti, protože je uveden do domu, do Boží živé rodiny, do svatě Církve.

Nové kněžství

Obnovení nové a věčné smlouvy skrze Kristovu oběť stále eucharisticky přítomnou vyžaduje také nový Zákon. *Mění-li se kněžství, mění se nutně i Zákon* (Žid 7,12). A toto je evangelium, které nám ukazuje tento dar předaný Kristem ve večeřadle: je to dar nového přikázání: *Také vy máte jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad, abyste i vy konali, co jsem vykonal já*. Je to nové přikázání vzájemné lásky, dovedené až k plné služebnosti vůči druhým,

k radikálnímu sebezapření a sebeobětování.

Naši mentalitě se může jevit poněkud cizí mluvit *o daru* přikázání: nevyžaduje tento Zákon závazek a omezení naší svobody? Ale již prorok Jeremiáš předpovídal novou smlouvu jako dar samotného Boha vepsaný *do našeho srdce* (Jer 30,30-34). To znamená, že Bůh obrodil člověka v jeho srdci (*odejmu vám srdce z kamene a dám vám srdce z masa* (Ez 36,20)), takže Boží zákon už nebude přijímán jako povinnost, která je pro nás vnější, nýbrž jako vnitřní potřeba naší osoby. Skrze Eucharistii se stáváme účastníky stejné Kristovy lásky, která vpisuje do našeho srdce nový zákon: „Máte umývat nohy jeden druhému.“ Křesťanská teologie vysvětluje tento akt přesně a říká, že nejvlastnější milostí a účinkem Eucharistie je bliženská láska.

Večer na první Zelený čtvrtek se všechno obnovuje: nová smlouva, nové kněžství. Nový zákon, protože Kristus tím, že

Kardinál Carlo Caffara

sám sebe daroval na kříži, obnovil člověka a učinil ho schopným milovat tak, jak miloval on. A „pokud v životě chybí láska, chybí všechno“ (sv. Augustin).

Vychutnejme všichni s bázní tajemnou hostinu a přijímejme chléb s čistou duší, abychom zůstali nablízku Pánu a viděli, jak umývá apoštolům nohy, a konejme pak také to, co jsme viděli: podrobujeme se jedni druhým a myjme si navzájem nohy, protože Kristus to od nás žádá.

Z *Maria Ausiliatrice* 4/2007
přeložil -lš-

TREST SMRTI ZA ODPAD OD ISLÁMU

V Pákistánu má platit zákon, podle kterého za přechod z islámu k jinému náboženství hrozí mužům trest smrti. Ženy mají být trestány doživotním žalářem. Zákon proti rouhání, podle kterého za urážku Mohameda hrozí smrt, je často zneužíván ze závnosti a z nenávnosti. 9. května obvinil jeden kupující majitele autoprodějny, že spálil Korán. Za tímto obviněním však stojí spor, do kterého se s prodejcem dostal.

NALEZEN HROB KRÁLE HERODA

Israelští archeologové nalezi 12 km jižně od Jeruzaléma hrob krále Heroda, který dal povraždit betlémská nevinátka. Hrob se nachází v tzv. Herodionu na

umělem pahorku mezi Betlémem a Mrtvým mořem. Hledání hrobu trvalo 35 let. Nález byl oznámen 8. května a odpovídá údajům historika Josefa Flavie, který popsal v 1. století po Kr. Herodův hrob a pohřební obřad. Herodes byl znám svou krutostí. Jeho oběti se stala i manželka Mariamne, kterou dal ze žárlivosti popravit. Velice podporoval stavební činnost. Dal přestavět jeruzalémský chrám a založil přístavní město Caesareu.

VRÁNA K VRÁNĚ SEDÁ

Kontroverzní švýcarský religionista Hans Küng obdržel vyznamenání „Kulturní cena německých svobodných zednářů“. Velmistř německé lóže Jeans Oberheide ho označil za „svobodného a odvážného mys-

litele“. Výslovně pak řekl: „Mluvíte nám z naší svobodozednářské duše.“ Küng je iniciátorem nadace „Světový ethos“. Na počátku 80. let mu pro jeho bludařské názory byla odňata kanonická mise (povolení vyučovat na teologických fakultách).

JAK JE TOMU POD SVÍCENEM?

Turínský sociolog Massimo Introvigne řekl v interview pro list *Il Messaggero*, že většinou si Italové „háčkují“ svou víru sami. Je sice pravda, že 89 % Italů se přiznává k náboženství, ale jen 40 % má častý nebo alespoň občasný kontakt se svou církví. Životní styl „Udělej si sám“ uplatňují i v oblasti náboženství. V tom spočívá vážné nebezpečí pro církev. Oficiálně zatím 96 % Italů jsou katolíci.

Bohatá, dobře situovaná rodina Dufourů s velkým počtem dětí, která vyniká vírou a skutky bliženské lásky, žije v Janově na přelomu 19. a 20. století. Rodiče žijí v krásném sídle v Cornigliano Ligure nedaleko farnosti dominikánů a 23. září 1895 se jim narodila dcera Marie.

Bylo to inteligentní, živé dítě a rodiče mu dali pevnou, ale sladkou křesťanskou výchovu. Matka byla pro ni první učitelkou víry. Otec byl pro ni prvním životním vzorem. Babička byla andělem Mariina dětství. Od prvních let jejího života byl Ježíš jejím jediným milovaným přítelem a mála Marie ho přijala do svého svátečně vystrojeného srdce poprvé ve svých osmi letech.

Od toho dne byl Ježíš pro Marii vším. Chce ho přijímat tak často, jak jen možno: pak od podzimu toho roku jej může přijímat každý den a ani jeden nevynechá v předsevzetí stát se svatou. To předsevzetí je stále živější.

V deseti letech poprvé navštíví Lurdy. Je to pro ni objev lásky k Panně Marii. Začne se denně modlit růženec v touze napodobovat její ctnosti po celý svůj život.

Jedna německá učitelka doplňuje dívčino vzdělání. Vyrůstá z ní krásná, klidná, sympatická a rezervovaná dívka. Učí se hře na klavír, studuje cizí jazyky, aby mohla komunikovat se všemi, ale do jejího soukromí, do její vnitřní „cely“, smí vstoupit jen Ježíš.

Jako dospívající žena se Ježíši zasvětil věčným slibem panenství, chce žít v rodině jako „nevěsta Kristova“ s úmyslem milovat ho a učinit ho milovaným. Kdo ji vidí procházet, kdo ji vidí při modlitbě v kostele, nemůže se zdržet dojmu: vypadá jako anděl.

Studium, práce a modlitba jsou jejím zaměstnáním. Má velkou touhu poznat Ježíše a věnuje se studiu katolicismu. V roce 1914 dostane diplom učitelky náboženství. Janovský kardinál jí udělí druhou cenu.

Vášeň pro chléb života

Babička nesnáší zahálku a organizuje dům jako dílnu, kde se Marie a její sestry učí vařit, vyšívat a šít šaty pro děti nejchudších, pro ty, které nemají nic. Marie pracuje klidně, spokojeně, že může svůj život obětovat jako dar.

Ježíš za každou cenu

Každý den začíná co nejdříve ve mši svatou. Nikdy nevynechá svaté přijímání, i kdyby to stálo jakékoliv oběti. Každý týden se

Marie Dufour

připravuje ke svatě zpovědi, aby se očistila od každého i lehkého hříchu. Její duchovní vůdce jí vtyčují nejvyšší vrcholy svatosti a Marie stoupá stále výše, protože Ježíš ji přitahuje.

Každodenní přijímání eucharistického Ježíše je jejím štěstím. Ježíš je její Život, který posvěcuje všechny její práci. Ani cesty, ani nemoc, ani nečekané příhody jí nemohou zabránit v každodenním svatém přijímání. Připravuje se s velkou vroucností, adoruje, koná díkůčinění, modlí se za duše a za Církev.

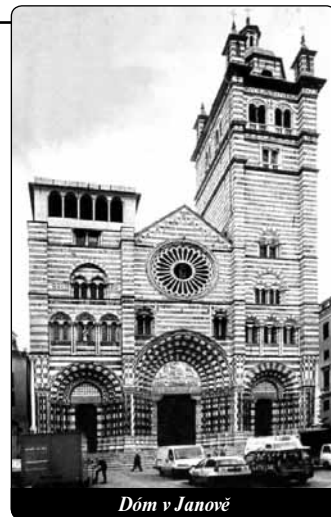
Často se dostane do kostela až k poledni, ale dodržuje tedy platný eucharistický půst od půlnoci. „Jak velkého pokladu se zbavují ti, kteří vynechávají svaté přijímání,“ vysvětluje. Navečer se vrací do kostela, aby se modlila před svatostánkem. „Vracím Ježíši jeho návštěvu,“ vysvět-

luje. A její modlitba bývá tak intenzivní, že je třeba ji upozornit, aby se vrátila domů.

„Ať žádám Ježíše o jakoukoliv věc, vždy mi vyhoví,“ říká ve své prostotě. „Ale některé ženy dnes ráno v kostele si hlasitě vykládaly a nebylo možné se modlit,“ říkají jí sestry. „Opravdu? Já jsem nic neslyšela.“ A dodává: „Nejpknější místo je tam s Ježíšem. Chtěla bych si práci zanést do kostela, abych mohla zůstat stále u něj.“

Její nebeský Ženich si ji přetváří podle svého obrazu. „Musíme vždy konat Boží vůli, i když to něco stojí,“ opakuje často. „Všechno z lásky.“ I když je živá a vznětlivá, dokáže se opakovat a stát se mírnou, prostou a trpělivou, ať už v radostech, nebo v bolestech. „Jak to, že se nikdy neznepokojuješ?“ ptají se jí. Marie žije stále spojená s Ježíšem a s touhou nikdy ho neurazit, hledat stále to, co se mu líbí, vyhybat se i nejmenšímu hříchu, dát Ježíši ve svém životě plný prostor. Při práci a při konverzaci, kdy je tak snadné mluvit o tom a o onom, nikdy ji nikdo neuslyší, že by mluvila špatně o druhém. Je vedena k tomu, aby viděla ctnosti druhých. Když to nemůže udělat, omlouvá úmysly, odpouští, prosí za obrácení, za obrácení všech. Protože jí dal Ježíš apoštolskou, misionářskou duši, chce všechny, které potkává, celý svět přivést k Ježíši.

Až do roku 1915 žije v domě Dufourů probíhal pokojně, ale v tomto roce války musí bratři narukovat. Marie, zdrcená osudem všech mladých mužů v Evropě posílaných na smrt, nemá klidu. Modlí se, obětuje, prosí Ježíše při svatém přijímání a při stále častějších návštěvách před svatostánkem o konec války. Učiní slib, že půjde do Lurd děkovat Panně Marii, jestli se bratři vrátí zdraví. Přitom znásobuje své apoštolské úsilí.

Dóm v Janově

Apoštolka svatostánku

Od papeže Pia X. se naučila velké lásce k Eucharistii a jeho velké snaze „všechno obnovit v Kristu“ (Ef 3,9). Od papeže Benedikta XV. přijala výzvu šířit Pravdu – Ježíše ke všem bratrům a pracovat pro mír mezi národy.

Začíná s přípravou dětí k prvnímu svatému přijímání. Dělá to se zápallem tak strhujícím, že jsou tím uchvácení i ti nejvíce nevychovaní, ti nejvíce vzdálení, rodiny často vlažné ve víře. Tato jedinečná katechetka má svůj pevný základ: po prvním svatém přijímání se všichni mají vrátit k Ježíši, být jeho přáteli. Organizuje pro ně svatou zpověď, mši svatou se svatým přijímáním o prvních páticích v měsíci, s těmi nejlepšími, nejvěrnějšími každou neděli. Farař ji povolá, aby se stala předsedkyní farního kroužku mladých, a ona se dá do práce. Veselá, zanášená, plná iniciativy vzdělává mládež ve víře a v lásce ke Kristu a vede chlapce a dívky na setkání s ním ve zpovědi a ve svatém přijímání, a to co nejčastěji.

Inspiruje se příkladem svatého Jana Bosca, světce tří velkých lásek: k Eucharistii, k Panně Marii a k papeži. Vysvětluje mladým, že není možné líbit se Bohu, nemůžeme být lidmi ani křesťany, jestliže se nechodíme často zpovídat a přijímat Ježíše, Chléb života, v Boží milosti.

Marie si klade otázku: „Dělám dost, aby byl Ježíš poznáván a milován?“ Žízeň a horlivost přivést duše k němu ji trápí tak, že z to-

ho nemůže v noci spát. Má nejraději ty nejchudší, nejvíce opuštěné. Chodí po cestách a domech v Janově a hledá nejpouštěnější mladé lidi, nejvíce zbloudilé, a získává je svou sladkostí, svým přesvědčujícím slovem. Vyhledává těžce nemocné. Přináší jim léky, peníze, pokrm, stará se o to, aby se smířili s Bohem skrze zpověď, a dává jim Přítele, největšího Těšitele: svátostného Ježíše. Jedním slovem: Marie, tak pokorná a zdrženlivá, je to ona, kdo připravuje cestu pro kněze, pro Ježíše, který pak vstupuje do duší.

Ptají se jí: „Jak to děláš, že máš takový úspěch?“ Ona odpovídá: „To nedělám já. Je to On, kdo miluje, získává!“ A snaží se zvláště o modlitbu a oběti za kněze v obtížích, za povolání.

Roku 1920 koncem srpna spolu s rodiči a bratry, kteří se vrátili zdraví z války, vykoná pouť do Lurd. Prožívá nebeské hodiny v účasti na mších svatých, v modlitbě růžence a v rozjímání křížové cesty. Žádá od Panny Marie jedinou milost: „Pomáhej mi, Neposkvrněná, abych vždy konala Boží vůli a připodobnila se Ježíši.“ Na zpáteční cestě navštíví Paray-le Monial, kde Ježíš v roce 1675 zjevil Markétě Marii Alacoque s nevýslovnou sladkostí své Srdce. Marie obnovuje své zasvěcení a slib panenství: „Kéž tě miluji a učiním milovaným, můj nejmilejší Ženichu!“

Není daleko od posledního cíle. Mluví o smrti s obdivuhodným vnitřním klidem. „A ty se ne-

bojíš smrti?“ ptají se jí. „A proč se mám bát?“ odpoví. „Není to krása objevit se před Ježíšem navždy?“ Pokračuje ve své službě, ve svém eucharistickém apoštolátu.

Její závěť: svaté přijímání

V květnu 1922 jede do Říma na Světový eucharistický kongres. Raduje se z triumfu, jaký poutníci z celého světa připravili eucharistickému Ježíši.

Zpáteční cestou se staví v Assisi, kde hladoví do dvanácti hodin a přistoupí ke svatému přijímání. Obnovuje svoje předsevzetí „být druhý Kristus“ jako svatý František z Assisi. Je členkou jeho třetího řádu.

Jsou to poslední měsíce jejího života. Stravuje se svou katechetickou činností a až do poslední chvíle připravuje děti k prvnímu svatému přijímání. Jejím textem je slavný katechismus Pia X., skvělý a vzácný. Na Zelený čtvrtek se účastní se „svými“ dětmi mše svaté.

Pak strašná nemoc, zánět mozkových blan, ji zastaví navždy. Její lůžko se stává oltářem. Marie trpí s Ježíšem strašnými bolestmi.

Přijme ho naposled, klidná a šťastná, 4. dubna 1923 ve věku pouhých 27 let. Těm, kteří byli nablízku, zanechala tuto závěť: „Žijte každý den v Boží milosti a přijímejte Ježíše ve svatém přijímání. Milujte Pannu Marii a šířte lásku k ní.“

*Z Marie Ausiliatrice 4/2007
přeložil -ls-*

TĚŽKÁ SITUACE KATOLICKÉ VĚTŠINY

V Brazílii je na 140 milionů katolíků, ale jejich situace není nijak lehká. Katolík má v této zemi takřka všechny a všechny proti sobě: laicistický agresivně socialistický stát s diktátorskými tendencemi, fanatické sektářské svobodné církve, které bezohledně trhají rodiny a neštítí se přitom vůbec žádných prostředků; hedonistický životní styl, který šlape po všech hodnotách a hrozí, že zcela zvrátí hodnotový řád, zaslepená jednostranná média a věroučně i morálně rozštěpená církev. Proto přinesla papežská návštěva těmto katolíkům opět velký důvod k radosti a dojetí. Za velký dar pokládají brazilští katolíci svatořečení svého rodného krajana, které se navíc konalo mimo Řím přímo v jejich vlasti. Papežova slova byla v této zemi něčím jako vyhlášením války všem negativním jevům.

Benedikt XVI. poukázal v Brazílii na to nejpodstatnější

Základní poselství katolické církve v Latinské Americe je podle Benedikta XVI. výzvou učinit z hlásání Krista absolutní střed církevního bytí. V tom smyslu se vyjádřil Stefano Fontana, ředitel Mezinárodního centra katolického sociálního učení Kardinála Van Thuána.

V rozhovoru pro agenturu Zenit vyzvedl, že Benedikt XVI. zahájil generální shromáždění latinskoamerického episkopátu, které je plně zaměřeno na to, vytyčit jasnou cestu pro budoucnost. Papež si přitom všiml méně analýzy specifických problémů.

Benedikt XVI. nepostavil do popředí „nespravedlivé sociální struktury“ nebo „indiánské kultury, které křesťanství nepotlačilo, nýbrž očistilo“, a také ne lidovou zbožnost, nýbrž hlásání Boha, který se zjevil v Kristu jako Pravda a Lásky.

Stefano Fontana upřesnil, že Svätý otec již pouhým vymezením tématu pro generální shromáždění biskupů vyzvedl Ježí-

še Krista jako pravdivou cestu. (Téma zní: „Být učedníky a misionáři Ježíše Krista, aby v něm naše národy měly život: *Já jsem Cesta, Pravda a Život.*“)

To byla také cesta, která v minulosti umožnila, aby byly předkolumbovské kultury očistěny a zbaveny odcizení, cesta, která dala národům Latinské Ameriky jejich kulturní identitu. Boží slovo se stává i dějinami kultury, cestou k poznání skutečnosti. Jen ten, kdo zná Boha, zná opravdu skutečnost a může na ni přiměřeně lidsky odpovídat.

Podle papežových slov poznáváme Krista v Církvi, v Božím slovu, které Církev hlásá, a v učení Církve. Teologickým místem poznání Boha nejsou tedy sociologická data o Jižní Americe, nýbrž apoštolská víra, kterou předává Církev.

Katolík se může opravdu angažovat pro lidskou společnost jen jakožto katechezi vyzbrojený a Eucharistií živený člen Církve. Je velice důležité, že Svätý otec přitom upozorňuje na Katechismus katolické církve a na Kompendium sociálního učení. Zdůrazňuje nezbytnost „provádět sociální katechezi“ v pravém slova smyslu a zajistit přiměřenou vzdělanost v sociálním učení Církve. Bez dobré individuální a společenské morálky není možno zajistit sociální spravedlnost. Z toho plyne potřeba Boha ve veřejném životě, aby bylo dosaženo vyššího stupně morálky.

Mariánská bazilika v Aparecidě

Seefeld leží na trati z Garmisch-Partenkirchenu do Innsbrucku.

Jen málokdo ví, že se zde před více než 600 lety stal jeden z největších a nejpůsobivějších eucharistických zázraků ve středoevropském prostoru. Stopy tohoto zázraku je možno i dnes spatřit ve farním kostele v Seefeldu. Stojí v něm dodnes prastarý oltář, u kterého se kdysi stal zázrak. Když o 40 let později bylo započato s přestavbou kostela, byl starý oltář ponechán na původním místě. Je zde stále předmětem úcty. Událost z roku 1384 je zobrazena na starém gotickém tabulovém obraze s obširným latinským a německým nápisem, který visí na jižní stěně kněžského chóru. Nad kamenným portálem je událost rovněž umělecky zvěčněna. Bohužel ne-

zachovalo se písemně přesné datum této události. Podle ústního podání to bylo o svátku Zvěstování Panny Marie 25. března 1384. Farní kostel v Seefeldu patří k nejvýznamnějším a nejlépe zachovaným gotickým kostelům v severním Tyrolsku.

Historicky doložena je tato zpráva: Rytíř Oswald Milser, pyšný pán Seefeldu a násilný muž, chtěl o svátku Zvěstování Panny Marie spolu s ostatními věřícími přijmout svaté přijímání. Pro tento sváteční den ho napadla tato zcela zvláštní myšlenka: požádal kaplana ze Seefeldu, aby mu při svatém přijímání podal velkou hostii, tak jak přijímá kněz při mši svaté. Rytíř se tak chtěl před ostatním lidem povyšovat.

Marně se kaplan pokoušel mu tento nápad vymluvit. Zastrášen jeho výhrůžkami nakonec souhlasil, že mu podá velkou hostii.

Rytíř stál na epištolní straně oltáře. Odmítl při přijímání svaté hostie pokleknout a pokorně sklonit hlavu. Sotva se hostie dotkla jeho jazyka, začal se propadat do podlahy. Plný hrůzy chytil se pravou rukou oltá-

Eucharistický zázrak v Seefeldu v Tyrolsku r. 1384

ře, ale oltář se počal naklánět i s ním, jako by se chtěl na něho zřítit. Tvrdý kámen oltáře byl jako z vosku a otisk rytířovy pra-

Obraz zachycující eucharistický zázrak v Seefeldu

vé ruky zůstal zachovaný na oltářní desce. Rytíř se už propadl až po kolena. S hrůzou se díval na kněze a naznačil, aby hostii mu opět odňal, protože ji z hrůzy ani nebyl schopen polknout. Kněz tak učinil.

V tom okamžiku se oltářní deska i podlaha opět zpevnily a rytíř, pokořený ve své drzé pyšě, se snažil vystoupit z prohlubně, do které se propadl. Klesl na kolena, začal plakat a bil se v prsa. Byl hluboce otřesen a plný lítosti.

S hostií se však stal další velký zázrak. Když ji kněz vzal z rytířovy jazyka, objevily se na ní kapky čerstvé krve. Přítomní věřící byli zděšeni. Jeden ze sloužících tohoto pána spěchal na hrad, aby sdělil manželce rytíře, co se v kostele stalo. Tato žena, která z vlašnosti ve víře zůstala doma, nechtěla jeho slovům věřit: „Spíš by musely na tomto špalku rozkvést růže, než by tato zpráva mohla být pravda.“ To, co vyslovila, se ihned stalo skutečností. Špalek vyrazil, zazelenal se a rozvinuly se krásné růže.

Zázračná hostie je dodnes zachovalá a neporušená. Krva-

vé skvrny jsou na ní jasně viditelné. Je běloskvoucí, ačkoliv byla uchovávána dlouhou dobu v nepříznivých podmínkách ve výklenku ve zdi. Trvalý je tvar oltáře a prohlubně v podlaze. Prohlubeň je hluboká asi 40 cm a je přikryta mříží. Na jejím dně je možno vidět otisky bot. V sakristii je zelený ornát, který byl zhotoven z pláště pána ze Seefeldu.

Organizátorem poutí k svaté krvavé hostii byl tyrolský kníže hrabě Ferdinand II. Ačkoliv zázrak byl zvláštními listinami z roku 1431, 1460 a 1472 potvrzen a vybaven odpustky, dal celý případ znovu prošetřit vzdělanému jezuitovi Petru Kanisiovi, který byl později prohlášen za svatého a za církevního učitele.

Hostie musela být několikrát ukryta do bezpečí při ohrožení nepřátelskými vpády a válečnými událostmi. Na počátku 19. století musela hostie opět opustit svůj příbytek. Byla ukryta do svatostánku kostela v Mösernu. Když byl tento úkryt prozrazen, odnesl ji jeden kněz z kláštera ve Stamu v noci ve schránce do domu jednoho průvodce. Teprve o svátku Zvěstování Panny Marie 25. března 1806 byla hostie opět ve slavnostním průvodu přenesena zpět do Seefeldu, kde přebývá dodnes.

V Seefeldu se staly četné zázraky a vyslyšení proseb. Jsou o tom zapsány zprávy v knize zázraků. Zázrak v Seefeldu je stále aktuální a vyzývá nás nejen k větší pokoře, nýbrž také k důstojnému postoji, který při svatém přijímání vyjadřuje naši opravdovou pokoru a úctu. V roce 1984 se v Seefeldu konaly velké jubilejní slavnosti k 600. výročí zázračné události. „Pán zajistil památku svým divům, on je milostivý a plný slitování“ (Ž 111,4).

V každém století existovali lidé, kteří se Bohu odevzdali s velkou láskou a ochotou přijímat utrpení, a Bůh si z nich vychoval smírné duše. Tyto duše svým zástupným utrpením obětovaným za druhé se staly nesmírným požehnáním pro svůj národ i pro Církev.

Jednou z těchto „velikých“ je Terezie Neumannová (1898–1962). Její sjednocení s Kristem bylo pro všechny viditelné především v extázích utrpení a přitahovalo věřící i nevěřící. Nikdo od ní neodešel bez toho, aniž by na vlastní oči neviděl nebo vnitřně nepocítil pravdy pravé katolické víry.

Milovala bez rozdílu

Terezie přijímala se stejnou srdečností a úctou všechny, kteří toužili po pravém poznání Boha, a nehleděla přítom na jejich vyznání nebo náboženskou příslušnost. Nikdy se nikoho nepokoušela přemlouvat, aby vstoupil do katolické církve. A přece se četní protestanti i židé rozhodli stát se katolíky poté, co poznali Terezii.

Dr. Beno Karpeles, židovský kupec z Vídně, podává zprávu o tom, co ho přimělo ke konverzi, a to poté, co sám zažil páteční utrpení Terezie Neumannové:

V sobotu jsem potkal Terezii na faře. Včera ještě strašný pohled na utrpení, dnes je to svěží, zdravé selské děvče, o kterém by nikdo neřekl, že už sedm let žije bez přijímání potravy. Od prvního okamžiku jsem byl přesvědčen: tato osoba nelže. Během celého svého života jsem nepotkal člověka, který by měl tak jasně napsanou pravdu na čele jako Terezie Neumannová.

Minimálně stejná milost se dotkla bývalého šéfredaktora mnichovských novin *Müncher Neuesten Nachrichten* Dr. Fritze Gerlicha. Protestantско-kalvínský novinář největších jihoněmeckých novin chtěl odhalit podvod z Konnersreuthu. Když

Ovoce sebeobětování

se roku 1927 vrátil po setkání s Terezii do Mnichova, byl už zcela jiným člověkem. vzdal se svého místa, začal psát co nejpodrobnější dokumentární dílo o událostech v Konnersreuthu a založil německý časopis *Der Grade Weg* (Přímá cesta). To všechno udělal posílen slovy, která Terezie vyslovila v extázi.

Hlavním cílem tohoto časopisu bylo odhalit blud národního socialismu a bolševismu a bojovat proti nim. Tomu obětoval i svůj život v koncentračním táboře v Dachau 30. června 1934.

Každý z nich byl jiným způsobem zasažen milostí, ale za všechny obětovala Terezie své bolesti, a tak se jejich srdce otevřela pravdě. *Je dojmavé vidět, jak ji to strhuje, jak by chtěla vstát, aby vyšla vstříc knězi, který se k ní blíží se svatou hostií, dosvědčuje konvertita. Kdo tu ještě může pochybovat o skutečné přítomnosti Ježíše v Eucharistii?*

Ale nejen mimořádné milostiplné události přesvědčily skeptické návštěvníky o pravosti katolické víry. Byla to především Tereziina přirozenost a laskavost. Její autentické projevy lásky odstraňovaly poslední pochybnosti.

Jeden z nejkrásnějších plodů

Jeden z nejkrásnějších plodů smírného utrpení Terezie Neumannové bylo obrácení židovského lékárníka Bruna Františka Xavera Rotschilda.

Bruno se narodil 24. ledna 1900 jako nejstarší ze tří dětí v Lohru. Jeho hluboce věřící rodiče žili přísně podle židovských příkázání uprostřed převážně katolického obyvatelstva. Tak poznal nejen slavnosti židovského roku, ale i veřejný náboženský život katolických křesťanů, jako např. slavné procesí o Božím Těle nebo tradiční smuteční průvod se sochou trpícího Ježíše na Velký pátek.

Do období jeho studia spadá událost dalekosáhlého významu. V neděli 23. března r. 1919 se v jeho rodném městě Lohru konalo velké shromáždění, na kterém se mělo hovořit o židovské otázce. Jeden z řečníků napadl židovství, načež Bruno zasáhl. V zápalu však rychle a mimoděk přešel od politiky k náboženství. Chtěl svému protivníkovi jeho útok oplatit a s pevným přesvědčením prohlásil: *Panenský porod je jen pohádka. Ježíš Kristus je nemanželské dítě Židovky a římského důstojníka.* V sále nastal okamžitě vel-

Bruno Rotschild (r. 1927)

ký rozruch. Účastníci se vrhli na mladého židovského studenta a tak ho zbili, že opustil sál zalitý krví.

Tato událost nezůstala bez následků. Oba místní faráři zveřejnili prohlášení, ve kterém označili Brunovo tvrzení

DVĚ SPŘÍZNĚNÉ TEREZIE

Biskup Müller z Řezna uctil při pontifikální mši, kterou slavil v kostele sv. Vavřince v Konnersreuthu před vystavenými ostatky sv. Terezie z Lisieux, i bl. Terezii z Konnersreuthu, zvanou Resl. Označil obě Terezie za „sestry v duchu“. V tom, jak Resl přijala svou nemoc, ukázala své poslání v zástupném utrpení a smíru. Byla jako „malá duše“ věrnou následovnicí Terezičky z Lisieux. Ostatky francouzské světice, které nastoupily pouť světem, byly pak v průvodu přeneseny do kaple v Teresianu k uctívání věřícími.

Blahoslavená Resl byla v den blahorečení Terezičky 19. dubna 1923 uzdravena z ochrnutí a v den svatořečení 17. května 1925 ze slepoty. Terezička ji také v jednom zjevení řekla: „Úplně sebeobětování a radost z utrpení nás těší.“

Velikonoční ráno roku 1936. Místo kněze, který ji přináší sv. přijímání, vidí Terezie v extázi, jak se k ní přibližuje Ježíš

za velké pohoršení pro všechny křesťany. Dokonce i izraelská obec se od potupné řeči mladého Žida distancovala a ostře ji odsoudila. V narůstajícím antisemitismu nacionalistické ideologie se Bruno pojednou cítil ponechán sám sobě. Jeho reakce byla: na důkaz protestu vystoupil z izraelské náboženské společnosti, ale svoji židovskou víru nezapřel. Více než chemickými vzorci se začal zabývat otázkou: *Co je pravda?* Ve svém upřímném hledání se obrátil na katolického faráře ve svém rodném městě Lohru. Zahrnul ho svými otázkami. Farář Abel měl pro tohoto hledajícího mladíka mnoho pochopení, dobroty a laskavosti. Obstaral mu literaturu a povzbudil ho, aby si plný důvěry vyprosil od Boha milost poznání pravdy. V tom čase se Bruno setkal s židovskými konvertity. Vážil si především Edith Steinové, která se později stala karmelitánkou sestrou Benediktu od Kříže.

Nejdůležitější osobností v jeho hledání pravdy se však stala Terezie Neumannová. O existen-

ci této stigmatizované mystičky se dověděl na jedné přednášce a cítil, že ho Terezie neodolatelně přitahuje. Poprvé cestoval do Konnersreuthu 24. června 1928 a hned první den měl to štěstí, že spatřil Terezii. Terezie šla právě domů s ovečkou s červenou stužkou kolem krku. Další den ji poznal osobně a mohl být přítomen při jedné extázi utrpení.

V jednom dopise napsal: *V pátek jsem zažil v Konnersreuthu něco, co se nedá popsat. To musí prožít každý sám. Terezie už nebyla mladým děvčetem, které vesele vypráví o svých zážitcích a dává rady s vážným výrazem v tváři, ale byla to zduchovnělá bytost, odpoutaná ode všeho pozemského a patřící na věci, které zůstávají pro lidské oko nepřístupné a tajemné. Nyní to byla božská trpitelka, která citlivě vnímá a prožívá, trpí a viditelně zprostředkuje jisté historické fáze Ježíšova umučení. Je snad velice málo lidí, kteří tuto světlici pouštějí bez hlubokého vnitřního otřesu* (dopis z 27. července 1928).

10. srpna 1928 ho farář Naber pokřtil. Novokřtěnec měl po svém boku jako křestní kmotru Terezii Neumannovou a po jejím boku také přijal své první sváté přijímání. Nemělo však zůstat jen u toho. V jednom dopise napsal svým židovským rodičům, pro které už jeho konverze byla velkou bolestí, o svém rozhodnutí stát se katolickým knězem. Terezie mu v extázi několikrát řekla, aby se vzdal svého povolání a šel studovat teologii. Bruno našel pravdu nejen všeobecně, ale i konkrétně pro svůj vlastní život. Přijal kněžské svěcení 1. července 1935 v Eichstättu. Ale již v prosinci toho roku si Bůh tohoto mladého kněze povolal k sobě. Zemřel ve věku 33 let na srdeční infarkt. Poslední slovo novokněze Rotschilda bylo: *Spasitel.* Je pochován na katolickém hřbitově v Konnersreuthu.

Z *Vítězství Srdce* 1/2007
přeložil-lš

Obáváme se klimatického oteplení, globální katastrofy dosud netušených rozměrů. Především obrovské vlny a záplavy, pustošení celých pobřeží a obytných oblastí, počítá se se „stamilionovými oběťmi“ (zpráva v TV). Jaké jsou to apokalyptické prognózy, které jsou předpovídány s vědeckou chladnokrevností. Ale já si kladu otázku: Čím jsou tyto záplavy ve srovnání s mnohem ničivější vlnou: temnou, démonickou, vše ničící dnešní mediální potopou v televizi, rádiu, počítačích, internetu, mobilních telefonech, videorecích apod. Odpadní vody lidského myšlení a zla vnikají dnes do domů, dokonce až do dětských pokojů. Mladí lidé již jako děti, vedeni neuhasitelným pudem své zvědavosti, pijí z přeplněné světové žumpy a mnozí z nich upadají do duchovního a duševního znečištění, se kterým se nedokážou vyrovnat po celý život, a tak jsou duchovně a duševně nemocní.

Tato záplava je horší, tisíckrát horší, tisíckrát osudnější než ta, které se obáváme v důsledku globálního oteplení. A možnost uchránit naši mládež před touto záplavou je stále menší, protože technické prostředky, které má mládež k dispozici, jsou stále rafinovanější a dotěrnější. Stále více se v našem světě šíří zlo: sprostota, zvrácenost, démoničnost se dere do všech životních oblastí. Denně jsou naše děti a mladí lidé zaplavováni poskrvňujícími obrazy a informacemi a vystaveni milionu pokušení. Nemohou již vyjít na ulici a vstoupit do obchodu, aniž by jim předstupovaly před oči drzé a neodbytné obrazy, které je přímo spoutávají.

Ctnosti odplaveny...

Dostojevský napsal ve svém deníku: „V době velkého míru odchází velkodušnost a na její místo nastupuje cynismus, lhovost, nuda a nanejvýš ještě zlomyslný výsměch... Je možno přímo tvr-

Mladí lidé a velká potopa

dit, že dlouhý mír činí lidi bezcennými... Sociální převaha jde stále více na stranu toho, co je v člověku zlé a tvrdé – k bohatství a ke kapitálu. Čestnost a obětavost se cení v první době po válce. Čím déle však trvá mír, tím méně

ně stojí lidé o tyto krásné a vzácné ctnosti, které jsou odplaveny, pošlapány a usmrceny, a všeho se zmocňuje žádostivost po bohatství a zisku...”

Není to naše situace, především v bohatých zemích Západu? Zamysleme se nad tím! Neztratili jsme poslední desetiletí, které jsme prožili po válce, v „honbě za ziskem“? Chceme mít všechno, a to na úkor cti, jak konstatuje Dostojevský, na úkor bliženské lásky a nezištnosti a v neposlední řadě na úkor našich dětí. I děti musí mít všechno, „musí se mít lépe než my“, a tak jsou nevinými oběťmi nesmírné záplavy zla, které se vlilo do vod zbabělosti, nudy, deprese, ztráty smyslu, méněcennosti, neúcty k sobě, ano i sebezničení.

Neboť to nečisté, sprosté, perverzní, démonické, destruktivní a násilnické ve filmech, v médi-

ích krade dětem, krade mladým lidem radost ze života a z krásy, radost z tajemství, radost z Boha. Odnímá jim touhu po něčem velkém, touhu udělat ze života něco krásného, něco jedinečného, něco velikého. Ničí v nich zázrak

lásky, touhu po čistotě a po duchovním řádu a po ovládnutí pudů. „Naše mládež je tak naladěna, že nemůže najít nikde náznaky vyššího smyslu života“ (Dostojevský). To, co dnes nazýváme konzum, konzumismus, růst spotřeby, čemu jsme tak slepě propadli, není konec konců nic jiného než příkrášlený výraz pro žádostivost, kterou svatý Pavel nazývá kořenem všeho zla. Je to lež, lež a svod, slib ďábla, který je *lhář a otec lži* (Jan 8,44).

Ani jedna chatrč bez televize...

Ubohá mládeži, ubohé děti, kdo vás bude v budoucnu chránit, kdo vás vytrhne z této záplavy? Budete se rodit, abyste v této záplavě zahynuli? Ne, to se nesmí stát. Ale podívejte se: My sami jsme tak bezmocní. Vlny zla stoupají stále výše, všechno strhují s velkou silou před tváří

ZÁŘÍCÍ EMBRYO NA OBRAZE MATKY BOŽÍ

24. dubna byl v Mexiku legalizován potrat do dvanáctého měsíce těhotenství. Tentýž den došlo k mimořádnému úkazu v bazilice Panny Marie Guadalupské. Jak referuje Dr. Jean Pierre Dickéz, předseda asociace katolických lékařů, na konci mše svaté, která byla obětována za utracené děti, zatímco mnoho věřících pořizovalo snímky zázračného obrazu, který byl vystaven k uctívání, začal obraz vyzařovat intenzivní světlo z místa, kde se nachází mateřské lůno, a vytvořil se obraz embrya. Bylo zjištěno, že tento obraz vznikl doslova a do písmene uvnitř samotného obrazu svaté Panny. Světlo bylo bílé, čisté a intenzivní a zcela jiného druhu než světlo blesků u fotoaparátů.

světa, zachvacují dnes dokonce i poslední chatrče chudých v odlehklých oblastech Afriky... Není zde ani jedna chatrč bez televize anebo bez videa, ani jedna chatrč bez internetu, mobilu a videoher. Jaká je to revoluce ducha nepokoje a drzosti, egoismu, nečistoty, nepřítelů ticha, modlitby, úcty a lásky. Tak budou je Antikrist v „pekelném tempu“ svůj svět. Všechno ve jménu globální komunikace, vzdělání, vědění... Jakého vzdělání, jakého vědění? Vědění o Kristu, našem Vykupiteli? Vědění o našem nebeském Otci? Vědění o krásě stvoření, skrze které k nám promlouvá? Vědění o lepším člověku, který je v nás a který díky milosti by se v nás mohl rozvíjet? Vědění o pomíjejcnosti tohoto života, vědění o věčném životě, vědění o ctnostech a o tom, že bez lásky k Bohu, bez pravé lidské lásky se svět mění v peklo? Nikoliv. Do dětských pokojů a rodin dnes proniká svět bez Krista i v těch nejdlehlších chatrčích chudáků. Je to svět Antikrista. Je to chladný, bezcitný, vykořeněný svět. Je to svět, o kterém Kristus řekl: *Kdyby nebyly tyto dny zkráceny, nikdo by se nezachránil* (Mk 13,20).

„Ano, přijdu brzy!“

Protože žijeme ve dnech posledního času, jde nám Ježíš vstříc v podobě svého Milosrdenství. Jako zmrtyvýchvalý Kristus zjevuje se Faustyně: „Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, otevírám dveře milosrdenství“ (D 351). Je to znamení konce času. On je Vítěz. On na konci zvíťezí. Dopřeje zlu tolik moci jen proto, aby říši zla zničil ještě větší silou, aby ještě více zvětšil jeho pád a jeho zděšení. Protože ďábel nevěří na milosrdenství. On nevěří, že Kristus ještě jednou vezme za ruku miliony a miliony dětí a mládeže, aby je vytrhl ze záplavy, aby je obmyl svou krví a oblékl jim čistou šat vítězství a radosti. Ďábel věří jen ve „spravedlnost“, v chladnou a nelitostnou „spravedlnost“.

Proto nás Kristus prosí, abychom prosili o milosrdenství pro svět: aby Kristus jako Vítěz nad zlem vyšel vstříc, aby Bůh a Otec milosrdenství nám daroval v Duchu Svatém své odpuštění, aby přišel Kristus, který se zjevil světu, který dává ve vši temnotě světa zazářit paprskům svého Milosrdenství a dává lidem, aby v něm poznali pravou radost, pravou blaženost, pravý život.

Ještě dříve, než přijdu jako spravedlivý Soudce, přijdu jako Král milosrdenství. Než nastane den spravedlnosti, bude lidem dáno na nebi toto znamení:

Všechno světlo nebe zhasne a na celé zemi bude velká temnota. Pak se objeví znamení Kříže a z otvorů, kde byly přibity ruce a nohy Vykupitele, bude proudit velké světlo, které na dlouho osvítili zemi. To se stane krátce před posledním dnem (D 42).

„Pohleďte na slzy malých dětí!“

Sestra Faustyna se jednou modlila: „Milosrdný Ježíši, na přímiluvu tvých svatých a zvláště na přímiluvu tvé milé Matky, která tě vychovávala jako Dítě, prosím tě, požehnej mé vlasti. Nehleď, Ježíši, na naše hříchy, ale pohleď na slzy tvých malých dětí, na jejich hlad a zimu, kterou trpí. Ježíši, dej mi kvůli nevinným ty milosti, o které tě pro mou vlast prosím.“ – V tom okamžiku jsem spatřila Ježíše se slzami v očích. Řekl mi: „Podívej se, moje dce, jak velice pro ně trpím. Věz, že ony nesou svět.“

„Věz, že ony nesou svět“

Prosme v plné důvěře: Přijď, Ježíši, přijď! Přijď především kvůli dětem. Dej, ať se na nebi objeví znamení Kříže, dej zazářit světlu do našich temnot, aby se mnoho lidí vrátilo k tobě jako ke svému pravému Vykupiteli, jako ke svému Životu a Radosti. Smiluj se nad námi, smiluj se nad námi především kvůli našim nevinným dětem... Amen.

-sks- 15/2007

Kdo má představu Evropy nebo církve v Evropě podle novín, musel se hodně divit. Já si myslím, že obojí znám i z vlastní zkušenosti, a přece mě Stuttgart naplnil obdivem. Dvoudenní konference *Společně na cestě*, které se účastnilo asi dva a půl tisíce lidí, i velké setkání *Společně pro Evropu* pro deset tisíc, to vše bylo velkým znamením. Dvě stě padesát duchovních hnutí katolických i protestantských svědčilo společně o křesťanství. Co na mě nejvíce působilo?

Křesťanství v Evropě není mrtvé a není jen záležitostí starší generace. Jsou tu lidé všech věkových skupin, kteří jsou nejen nadšení křesťané, šťastní z toho, že poznali Krista, ale snaží se opravdu Krista následovat a dovedou se o své vnitřní bohatství dělit s druhými. Vědí, že dar víry jim byl dán k tomu, aby mohli být užiteční. Vědí, že víru nestačí vyznávat, ale je třeba ji žít tak, aby proměňovala svět. Budovat Boží království v tomto světě – království pravdy, spravedlnos-

MATKY JSOU PRVOŘADOU OPOROU SPOLEČNOSTI

Biskup Walter Mixa z Augsburgu ocenil vysoko práci matek a děkoval jim za jejich obětavost: „Bez mnoha žen, které jsou s nadšením a radostí matkami, byla by naše společnost ještě chladnější a nelidštější.“ V posledních desetiletích vytlačuje materialistický životní postoj matku stále více na okraj společnosti. Vtělení Syna Božího a příchod Boha na svět byl umožněn jedině díky bezvýhradnému „Ano“, které řekla prostá panna k mateřství.

VELKÁ DEMONSTRACE „PRO RODINU“

Na náměstí před bazilikou sv. Jana v Lateránu se sešlo 12. května kolem jednoho milionu demonstrantů, aby podpořili tradiční rodinu a řekli jasné „ne“ záměrům vlády uzákonit tzv. „volné svazky“. Kvůli této otázce je vyhrožováno předsedovi italské biskupské konference Mons. Bagnascovi z Janova. Jeho sídlo bylo pomalováno hákovými kříži a kvůli výhrůžkám se nachází pod zvláštní policejní ochranou, což je věc dosud neslychaná. Problém rozdělil italské politiky a vůbec celou společnost. Podle listu „La Repubblica“ je tradiční rodina s otcem, matkou, syny a dcerami dobrá jen na reklamu pečiva.

PIUS XII. CTIHODNÝM SLUHOU BOŽÍM

40 let po zahájení procesu svatořečení Pia XII. byl tomuto velkému papeži přiznán hrdinský stupeň ctností a získal tak titul „ctihodný“. Tim je splněna základní podmínka pro další pokračování procesu. Dekret musí ještě podepsat papež.

Společně pro Evropu

Arcibiskup Jan Graubner o konferenci ve Stuttgartu

ti, lásky a pokoje není možné bez proměny světa. Pro tu je třeba se nasadit. Mnohá svědectví takové nasazení ukazovala.

Pán Ježíš se modlil za jednotu svých učedníků, aby svět uvěřil. Snaha budovat jednotu křesťanů byla mezi účastníky nejen jasně viditelná, ale taky nesla plody. Nešlo o laciné sblížení za cenu zamlčování důležitých věcí, nebo ztráty své identity. Šlo o snahu poslechnout Krista a naplnit jeho odkaz. Dlouhá příprava velké akce byla příležitostí k budování vztahu lásky a jednoty pro Krista ve spoustě malých věcí.

Při besedě u kulatého stolu se objevily například dotazy, proč katolíci nedovolují všem křesťanům přijímání Eucharistie. Výmluvnější ale bylo, když odpověděl protestantský biskup poukazem na to, co všechno se už změnilo za posledních třicet let, že vzájemně uznáváme křesť, máme jedno Bo-

ží slovo, můžeme žít spolu v Lásce Ducha Svatého, přes nedokonalost jednoty už můžeme být společně v jednom Bohu. K cestě za Ježíšem patří jak vděčnost, tak také trpělivost, kterou musíme mít, když nechceme plnit vůli svou, ale vůli Boží. A jiný evangelický biskup dodal, že je třeba dobře prožívat tento eucharistický půst, který jako každý správný půst očisťuje a posvěcuje.

Jestli na mnoha místech byla v minulých letech vidět jakási propast mezi hnutími a hierarchickou strukturou církvi či mezi laiky a duchovními, tady bylo vidět, jak postoj lásky budující jednotu dokáže překlenout propasti a uzdravovat vztahy. Nikdo neprosazoval sebe, ale vyzvedal ty druhé. I to je cesta k uzdravení církve.

„Společně pro Evropu!“ – znělo nadšeně, ale nešlo o lacinou podporu evropských struktur. Všem bylo jasné, že evropské společenství národů musí jít do budoucna společně, ale nebude-li stavět na křesťanském základě, nebude mít budoucnost vůbec. Dát Evropě duši, přivést ji k prameni živé vody – ke Kristu – však mohou jen křesťané. Jiný to za nás neudělá. My se k tomuto úkolu hrdě hlásíme.

Všem snad zní dále v uších slovo kardinála Kaspera, který podtrhl slova – duchovní hnutí. Buďte opravdu duchovní a nenechte se ovládnout hmotou. Buďte hnutími, nenechte se uspat. Církev potřebuje hierarchii i nauku, ale stejně tak i život. Je stále živá, je stále na cestě, stále roste.

Vrátil jsem se nejen s velkým zážitkem a obdivem, ale především s přáním, aby i u nás se více rozhořelo nadšení pro Krista a ochota křesťanů nasadit se pro Pána, pro Jeho království a pro spásu duší. Nasazení však ponese plody tím větší, čím více budeme ochotni se spojit i s druhými.

+ Jan Graubner

jsou snadno ovlivnitelní, protože mají labilní víru, často zmatenou, kolísavou a naivní, i když zachovávají vrozené projevy zbožnosti. (...) Proto je nutné zahájit apoštolskou činnost jako opravdovou misií v oblasti stáde, které tvoří brazilskou církev, rozprout metodickou a podrobnou evangelizaci zaměřenou na osobní i společné přilnutí ke Kristu. **Jedná se opravdu o to, nešetřit úsilím a vyhledávat katolíky, kteří se vzdálili, a ty, kteří vědí o Kristu málo nebo nic, a skrze pastorační otevřenost jim pomáhat, aby prožívali Církev jako výsadní místo setkání s Bohem prostřednictvím trvalého katechetického plánu.** (...)

Při tomto evangelizačním úsilí je třeba zvláště věnovat pozornost a zaměřit se na domy na městských předměstích, aby misionáři laičtí i řeholní usilovali o dialog v duchu pochopení a citlivé lásky. **Jestliže totiž osoby, se kterými se setkáváme, žijí v situaci bídy, je třeba jim pomáhat, jak to dělaly první křesťanské obce, které praktikovaly solidaritu, aby se tak cítily opravdu milované. Chudý lid z městských periferií a venkova potřebuje pocítit blízkost Církve, ať už v nejnáléhavější pomoci, nebo v obraně jejich práv a v úsilí o společnost založenou na spravedlnosti a míru.** (...) Je zřejmé, že katechisté nemohou být prostými komunikátory zkušenosti víry, ale opravdovými hlasateli zjevených pravd pod vedením svého pastýře. Víra je pochod pod vedením Ducha Svatého, který je obsažen ve dvou slovech: obrácení a následování.

V dnešní době je nezbytná přiměřená znalost víry, tak jak je dobře shrnuta v Katechismu katolické církve a v Kompendiu. Součástí katecheze je také výchova k osobním a společenským ctnostem křesťana, stejně jako výchova ke společenské odpovědnosti. **A právě proto, že ví-**

ra a slavení svaté liturgie jakožto pramenu víry jsou neoddelitelné, je nutné obnovit v liturgii její posvátný charakter. To je důvod, proč můj ctihodný předchůdce chtěl znovu opakovat vřelou výzvu, aby při slavení eucharistie byly s velkou věrností dodržovány liturgické normy. (...) Liturgie není soukromým vlastnictvím nikoho, ani celebranta, ani společenství, ve kterém se slaví svatá tajemství (EdE 52). **Znovu objevit a ocenit poslušnost k liturgickým normám znamená pro biskupy jako „správce liturgického života Církve“ vydávat svědectví o samotné Církvi, která je jedna a všeobecná a je na čele v lásce.**

Je nezbytný kvalitativní skok v křesťanském životě lidu, aby mohl svědčit o své víře způsobem zářivým a jasným. Tato víra, slavená a obsažená v liturgii a v lásce, žíví a ožívuje společenství Pánových učedníků a vytváří z nich církev misijní a prorockou. Brazilský episkopát má strukturu velice nosnou a její statuty byly nedávno revidovány a nejlepší způsobem aktualizovány, což je výjimečný dar k dobru Církve. Papež přišel do Brazílie požádat, aby v duchu Božího slova všichni ctihodní bratři v episkopátu byli nositeli věčné spásy pro všechny, kteří jsou poslušni Krista (srov. Žid 5,10). My pastýři, vědomi si úkolu, který jsme přijali jako nástupci apoštolů, musíme být věrnými služebníky Slova, bez jakýchkoliv omezujících vizí a zmatek ve svěřeném poslání. Nestačí pozorovat skutečnost počínaje osobní vírou. Je nutné pracovat s evangeliem v ruce a v plném souladu s autentickým dědictvím apoštolské tradice bez interpretací motivovaných racionalistickými ideologiemi. (...) **Povinnost zachovat poklad víry a udržet jeho jednotu vyžaduje přísnou bdělost tak, aby byl uchovávan a předáván věrně a aby dílčí postoje byly sjednoceny do integrity Kristova evange-**

lia (Direktář pro pastorační službu biskupů 126).

Z toho plyne odpovědnost, kterou nesete jakožto ti, kdo formují lid, zvláště kněží a řeholníci. **Formace v oblasti teologie a církevní kázně vyžaduje ustavičnou obnovu, ale vždy ve shodě s autentickým učitelským úřadem Církve.**

Apelují na vaši kněžskou horlivost a na váš smysl pro poznávání povolání, abyste dokázali doplnit rozměr duchovní, psychologicko-citový, intelektuální a pastorační u mladíků vyzrálých a vhodných pro službu v Církvi. Je nutný ustavičný duchovní doprovod, který podporuje lidské zrání a vyhýbá se riziku sejít na scesti na poli sexuality. Mějte stále na paměti, že kněžský celibát představuje dar, „který Církev přijala a který chce zachovat v přesvědčení, že je dobrý pro ni i pro svět“ (tamt. 57). (...)

Petrův nástupce spoléhá na vás, protože vaše příprava stojí na spiritualitě spojení a věrnosti k Petrovu stolci, aby bylo jisté, že působení Ducha Svatého nejde do prázdna. **Neboť neporušenost víry spolu s církevní kázní je a vždy bude téma, které vyžaduje pozornost a úsilí ze strany vás všech, především pokud se jedná o to, vyvodit důsledky ze skutečnosti, že existuje jen jedna víra a jen jeden křest.** (...)

V této naší době, ve které prožíváme střet kultur a výzvu seku-
larismu, stává se jednota křesťanů stále náležitějším úkolem katolické církve. V důsledku toho, jak se množí různé nové křesťanské denominace, a především tváří v tvář proselytismu, nejednou agresivnímu, stává se úkol ekumenismu komplexní záležitostí. V této souvislosti je nezbytná důkladná vědecká a historická formace, která uschopňuje k nezbytnému rozlišování a pomáhá pochopit specifickou identitu různých společenství, prvky, které rozdělují, i prvky, které pomáhají na cestě k vybudování jednoty. **Velkým polem spolupráce by měla být obrana základních morálních hodnot, vy-**

plývajících z biblické tradice, boj proti jejich destrukci v relativistické a konzumistické kultuře a také víra v Boha Stvořitele a v Ježíše Krista, jeho vtěleného Syna. Stále platí princip bratrské lásky, hledání pochopení a vzájemného sblížení, ale také obrana víry našeho lidu a jeho utvrzení v radostné jistotě, že „jediná Církev Kristova se uskutečňuje v katolické církvi a je řízena Petrovým nástupcem a biskupy s ním spojenými“ (LG 8).

Není žádnou novinkou, že vaše země prožívá velkou historickou zaostalost v oblasti sociálního rozvoje, která se projevuje v tom, že velká část Brazilců žije v bídě a také v nerovnosti při rozdělování národního důchodu, která dosahuje velmi vysoké úrovně. Je na vás, ctihodní bratři, jako na hierarchii Božího lidu, abyste hledali nová řešení a vliv křesťanského ducha. Pohled na ekonomiku a sociální problémy z perspektivy sociální nauky Církve vede k tomu, abychom všechno zvažovali z hlediska lidské důstojnosti, která přesahuje pouhou hru ekonomických faktorů. **Je třeba neúnavně pracovat ve prospěch formace politiků i všech ostatních Brazilců, kteří mají vymezenou rozhodovací moc, ať už velkou, nebo malou, a obecně všech členů společnosti tak, aby plně převzali vlastní odpovědnost a dokázali dát ekonomii lidskou a solidární tvář.**

Je třeba formovat politické třídy a podnikatele v opravdovém duchu pravdivosti a čestnosti. Ti, kteří přejímají roli lídrů ve společnosti, musí se snažit, aby předvíдали sociální důsledky, a to přímé i nepřímé, krátkodobé i dlouhodobé, a jednali podle zásady maximalizace společného blaha a nehledali osobní prospěch. (...)

Svěřuji vás všechny nejsvětější Panně Marii, Matce Krista a Matce Církve, a ze srdce uděluji každému z vás a všem vašim společenstvím apoštolské požehnání.

Bollettino Vaticano 12. 5. 2007, překlad -lš-

Modlíme se v Krédu o Božím Synu, „který se zrodil z Otce přede všemi věky“, ale zde by mělo být spíše řečeno nikoliv **přede** všemi, ale **mimo** všechny věky, protože nejsvětější a nejdokonalější Boží plazení nikdy nezačíná a nikdy nekončí. Synovo zrození z Otce se liší od jeho lidského zrození z Panny v čase v tom, že Otec nezplodil Syna jednou jako osobu, aby se pak rozvíjela a dozrála ke své plnosti, nýbrž plodí ho věčně přímo v jeho nekonečné a nejvyšší dokonalosti a zralosti, plnosti, čistotě, svatosti a blaženosti. Boží Syn je stejně nekonečně starý a současně nekonečně mladý jako jeho Otec. Boží láska je absolutně neoddělitelná od své trvalé plodnosti. Otec se v sobě ustavičně sděluje, daruje se Synu a Syn Otci a jejich vzájemná Láska nezůstává něčím abstraktním, nýbrž rovněž žije jakožto z obou vycházející Osoba Ducha Svatého. Je to nejvyšší forma života, věčná výheň a neustávající koloběh lásky, který je zdrojem a podstatou nekonečné Boží blaženosti. Když se Bůh daruje, daruje se beze zbytku. To platí nejen v jeho vnitřním životě, ale tomu odpovídá dokonce také největší dar jeho lásky k člověku: formou úplného Božího sebedarování člověku je Eucharistie, ve které se nám Bůh v zázračné podobě daruje zcela a beze zbytku.

Když Bůh pojal úmysl dát z plnosti svého bytí vznik také stvořenému světu, neměl k dispozici žádný jiný vzor nebo předlohu než sám sebe, ale to vůbec není málo, protože má sám v sobě nekonečnost míru bytí a života. Všechno, co kolem sebe potkáváme a prožíváme jako opravdu dobré a krásné, to všechno v něm existuje v nekonečné a ničím nemezené plnosti a bohatosti. Protože se tato plnost a bohatost nikdy nemůže vyčerpat, hýří jeho stvoření tisícerými formami a podobami života. Když pak tvořil Bůh člověka jako muže a ženu, dal mu něco, co nemají ani andělé, totiž schopnost a poslání, aby

mohl být svému Stvořiteli v rámci svých nepřekročitelných mezi tvora co nejpodobnější i v jeho nejvyšší dokonalosti, v sebedarující a život plodící lásce. (To je právě dar, který ďábel člověku nesmírně závidí.) Bůh jako věčný pravzor všeho bytí je jediným skutečným klíčem k veškerému pravému poznání. Žádná věc, žádný řád nemůže být opravdu poznán, pokud není poznán a zcela vyjasněn jeho nejvládnější smysl, ale opravdový smysl všech věcí je v jejich Stvořiteli. To je hlavní důvod, proč se tak obtížně domlouváme o nejzásadnějších věcech a mravních zákonech s těmi, kteří Boha nechtějí znát. Je-li trojjediný, láskou žijící Bůh jediným skutečným obrazem a pravzorem člověka, pak všechno, co se neshoduje s tímto vzorem, jeho životem, s jeho slovem a jeho zákonem, ohrožuje samotného člověka a jeho existenci na tomto světě.

Rozmohlo se sobectví, které má zcela opačné předznamenání než láska. Nedaruje a nesdílí, nýbrž bezostyšně okrádá, aby hromadilo do svých žoků. Z nelásky a sobectví se nic nerodí, nic dobrého ani blaženého nevzniká, nic není darováno, naopak, kolem nepřejícího egoismu vzniká poušť a smrt. To, co se mělo dále sdělovat a podporovat život, se uzavírá samo do sebe a blokuje štafetu lásky a života. Neláska, sobectví, ať už jako bezcitná honba za mocí, majetkem a ziskem, nebo jako bezuzdná a nezodpovědná sexuální nevázanost, je ve svrchovaném nesouladu a neshodě s Bohem a je tedy doslova rouhavě protibozská. Kdykoliv člověk ve své zvrácenosti nazývá láskou něco, co je ve skutečnosti sobectví, pak je to hrubé zneužití Božího daru, je to výsměch Bohu – Lásce a jeho nejvyšší urážka. Tak jako Bůh – Láska se zjevil světu jakožto Kristus, tak všechny projevy a formy nelásky a sobectví jsou zjevením toho, komu právem říkáme Antikrist. V tom tkví pro-

blém boháčů, kteří tak obtížně projdou do Božího království: až totiž uvidí, jak velice jsou ve své sobecké hamiznosti Bohu – Lásce nepodobní, a tedy s ním neslučitelní, sami se hrůzou promění v peklo. Boží bohatství se neprojevuje v hrabivosti, ale ve štědrosti, Boží moc se neuplatňuje v panovačnosti, ale v sebedarování.

My si lámeme hlavu s tím, kde se po smrti ocitnou nepokřtěné děti. Kam Bůh umísťuje nepokřtěná nevinátka, není naše starost, ale je to věc jeho spravedlnosti, moudrosti a dobrotivosti. Bez ohledu na to, co si o tom myslíme my, postará se o ně nejlepším způsobem. (Naší starostí musí být především, aby nevinné děti neumíraly, a hlavně aby neumíraly nepokřtěné.) Co by nám však mělo dělat vážné starosti, je jednoznačně stanovený věčný osud, jaký hrozí pokřtěným i nepokřtěným bezcitným ctitelům sobectví a těla, chamtivcům a vykořisťovatelům, smilníkům a cizoložníkům, přímým i nepřímým vrahům všeho druhu, utlačovatelům, lenochům a křivopřísežníkům a všem, kteří bezohledně pohoršují maličké. Měli bychom přitom velice vážně myslet také na to, jak to bude vypadat s námi, až uvidíme všechno to, co jsme v té věci mohli a měli vykonat, a nevykonali, a co všechno způsobilo a kam až se rozšířilo všechno pohoršení, které mají na svědomí samotní křesťané. Opovázlivě spoléhat na Boží milosrdenství můžeme nejen sami za sebe, ale i v tom, co se týká naší povinnosti vůči druhým.

Největší problémy připravuje odedávna křesťanství samo sobě všude tam, kde zapomíná na největší přikázání, na nejdůležitější podobnost s Bohem – Láskou, kterého má zjevovat světu nejen slovy, ale především živým a zjevným příkladem. Církev v Latinské Americe se např. potýká nejen s velkými problémy, které vystávají v současnosti, ale také s důsledky všech těžkých zločinů proti lásce, ke kterým došlo již na počátku christianizace této

země a které bohužel nezmizí ani tím, že se za ně omluvíme. Když sem kolonizátoři přinášeli evangelium, importovali spolu s ním bohužel i mocenskou deformaci křesťanství, která zde také zapustila podivuhodně pevné kořeny a projevovala se po celá staletí ve formách násilí, útisku, nevolnictví a která trvá dodnes v kontrastu mezi bezohledností, nespravedlností a panovačností zpupných a mocných a žalostnou bídou nemajetných. Náboženství se sice stalo něčím takřka samozřejmým, ale to platí jen potud, pokud všechno plyne setrvačností jakoby samo sebou a nenaráží na větší překážky. V krizové situaci, kdy spontánní opora společného prostředí ztratí svou účinnost, mají rázem velkou vyhlídku na úspěch různé lákavé nabídky falešné svobody a klamného okamžitého prospěchu. Neutěšené sociální poměry spolu s dlouhodobými nedostatky v náboženské výchově a vzdělání a v opravdovém hlubokém přesvědčení katolíků nekatolického kontinentu se počaly nakonec v posledních desetiletích nápadně a kriticky projevat tak, že tito katolíci po tisících opouštějí jedinou pravou Církev.

První křesťané byli obklopeni nepřátelským prostředím, ve kterém panovali ti, kteří dosud nepřijali křesťanství. Současní křesťané jsou na tom často hůře. Obklopuje je nepřátelské prostředí ovládané těmi, kteří od křesťanství odpadli. Pokolení odpadlých a zpohanštělých křesťanů je zatvrzelejší protivník než prostředí neobrácených pohanů, protože se nedívá na křesťanství jako na nové náboženství, nýbrž odmítá je jako staré a překonané, které se podle jeho názoru nejen neosvědčilo, ale navíc se stalo „brzdou pokroku a rozvoje“. Bohužel nezřídka se přitom může opírat o svou vlastní či převzatou zkušenost s deformovaným, povrchním a někdy i sobecky zneužívaným křesťanstvím. „Běda tomu, skrze koho přichází pohoršení!“

-/š-

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 3. 6.: 8.02, 18.03 Malý biblický příběh (29) 8.05 Highlight (17) 8.35 Na koberečku (23) 8.50 Po škole 9.00 Proměny zahrad 9.15, 16.05 Sestry v akci 9.45 Pro vita mundi s Bělou Gran Jensen 10.30 Mše svatá (L) 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše - Hostýn 11.55 Modlitba Regina Coeli Benedikta XVI. (L) 12.15 2000 let křesťanství (6/13) 16.35 Hlubinami vesmíru (5) 17.35 Lijiang 18.10 Ježíšovo království (4) 18.40 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 19.10 Mezi nebem a zemí (18) 19.50 Zprávy TV LUX 20.05 Octava dies 20.35 Střípky vzpomínek - hraný film 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.25 Misijní magazín - Bangladéš 23.30 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 24.00 Poltón klub (26).

Po 4. 6.: 8.05, 18.05 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 8.30, 21.40 Na koberečku (23) 8.45 Proměny zahrad 9.00 Noční univerzita 10.00, 18.55, 24.30 Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie 10.30, 23.55 Octava dies 11.00, 21.00 Pro vita mundi s Bělou Gran Jensen 11.40 Videoklip 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Pro vita mundi - tentokrát s MUDr. Benditem Garcia N'Dua 12.45 Scotland 16.05 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 16.35 Don Bosko - světec, který skákal salta 17.05 Sýrie 18.45 Po škole 19.15 2000 let křesťanství (6/13) 20.05 Mezi nebem a zemí (18) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 21.40 „Na koberečku“ (24) 21.55 Noční univerzita - „Europa“ 22.55 Repriža komponovaného večera k výročí jednoho roku vysílání TV NOE.

Út 5. 6.: 8.05 Highlight (17) 8.35 Mezi nebem a zemí (18) 9.15 Videoklip 9.20, 24.30 Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur 9.45 Sýrie 10.45 Atlas Charity - Azylový dům 10.50 Poltón klub (26) 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - reverend Jaroslav Kratka 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Smyčcová kvarteta 16.05 Sestry v akci 18.05 Baterka (4) 18.45 Proměny zahrad 19.00 Přírodní zážitky Evropy 20.05 Misijní magazín - Bangladéš 21.05 Scotland 21.20 Tandem kvíz (6) 21.50 Sýrie 22.50 Octava dies 23.20 2000 let křesťanství (6/13) 24.00 Lumen (18).

St 6. 6.: 8.05 Mexico-City 8.35, 8.45 Videoklip 8.40 Atlas Charity - Azylový dům 8.50 Dětská televize 9.20 Hlubinami vesmíru (5) 10.25, 23.05 Generální audience papeže Benedikta XVI. 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 11.55, 19.55 Z pokladů duše 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Don Bosko - světec, který skákal salta 12.35 Sestry v akci 16.00 Pro vita mundi - tentokrát s MUDr. Benditem Garcia N'Dua 17.00, 22.05 Noční univerzita 18.02 Highlight (17) 18.45 Prebudený východ 19.10 Pro vita mundi s Bělou Gran Jensen 20.00 Zprávy TV LUX 20.10 Poltón klub (27) 21.05 2000 let křesťanství (7/13) 21.50 Atlas Charity - Dům pokojného stáří sv. Antonína 21.55 Pomoc církvi v nouzi se představuje 00.25 Mezi nebem a zemí (18).

Čt 7. 6.: 8.05 Prebudený východ 8.30 Baterka

9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (27) 10.55 Pomoc církvi v nouzi se představuje 11.10 Zprávy TV LUX 11.15, 22.30 Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - Reverend Jaroslav Kratka 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05, 16.05 Přírodní zážitky Evropy 17.05, 21.15 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 17.30, 24.00 Don Bosko - světec, který skákal salta 18.05 Tandem kvíz (7) 18.45 Proměny zahrad 19.00 Mše svatá z Říma - ze svátku Božího Těla (L) 20.05 Lumen 2000 (19) 20.35 Pro vita mundi s Bělou Gran Jensen 21.45 2000 let křesťanství (7/13) 23.00 Sýrie 00.30 Pro vita mundi - tentokrát s MUDr. Bendito Garcia N'Dua.

Pá 8. 6.: 8.05, 17.25, 22.45 2000 let křesťanství (7/13) 8.50 Lumen 2000 (19) 9.20, 21.35 Misijní magazín - Bangladéš 10.20, 21.05 Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur 10.50 Na koberečku (24) 11.05 Scotland 11.20 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 11.50, 18.35 Kouzelná tužka 11.58, 20.00 Z pokladů duše - P. ThDr. Ing. Miloš Raban 12.00 Ježíšovo království (4) 12.30, 19.30, 22.35 Tandem kvíz (7) 16.00 Opakování generální audience Benedikta XVI. 18.05 Prebudený východ 18.45 Zprávy TV LUX 19.00 Hlubinami vesmíru (5) 20.05 Noemova pošta (L) 23.05 Noční univerzita 24.00 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 00.30 Na koberečku (24) 00.45 Zprávy TV LUX.

So 9. 6.: 8.02, 11.55, 20.00 Malý biblický příběh (30) 8.05 Highlight (17) 8.45 Ježíšovo království (4) 9.15, 19.00 Palengue, Meknes, Budapešský parlament 9.45 Čteme z křesťanských periodik 9.55 Baterka 10.25 Tandem kvíz (7) 10.55 Zprávy TV LUX 11.05 Mezi nebem a zemí (18) 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Sýrie 16.05 Léta letí k andělům s P. Vojtěchem Hrubým 16.35, 23.50 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 17.05 Noční univerzita 18.05 Highlight (18) 18.45 Přání 19.30 Taková bývalá vesnice 20.05 Kinematograf múz- Architektura 21.05 Videoklip 21.10 Na koberečku (24) 21.25 Prebudený východ 21.55 Poltón klub (27) 22.50 Noční univerzita - Mons. Josef Hrdlička 00.20 Tandem kvíz (7).

Ne 10. 6.: 8.02, 18.03 Malý biblický příběh (31) 8.05 Highlight (18) 8.35 Na koberečku (24) 8.50 Pomoc církvi v nouzi se představuje 9.00 Hledači dobrých zpráv 9.15, 16.05 Prebudený východ 9.45 Pro vita mundi s Bělou Gran Jensen 10.30 Mše svatá o slavnosti Nejsvětějšího Kristova Těla a Krve 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše 11.55 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu (L) 12.15 2000 let křesťanství (7/13) 16.35 Hlubinami vesmíru (5) 17.35 Mexico-City 18.10 Ježíšovo království (5) 18.40 P. Richard Henkes 19.10 Mezi nebem a zemí (18) 19.40 Atlas Charity 19.50 Zprávy TV LUX 20.05 Octava dies 20.35 Mater - Iva Bittová 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.25 Misijní magazín - Bangladéš 23.30 Pro vita mundi - tentokrát s MUDr. Benditem Garcia N'Dua 24.00 Poltón klub (27).

FATYM Vranov nad Dyjí srdečně zve na II. CYKLOPOŮ z Vranova n./D. do Jeníkova u Duchcova k Panně Marii - Matce důvěry.

Start cyklopoutě: neděle 24. 6. 2007 od kostela ve Vranově nad Dyjí v 17.00 hod. ● 1. nocleh v neděli v Nové Říši ● 2. nocleh v pondělí na Sázavě ● 3. nocleh v úterý v Brozanech.

Nocuje se pod střechou ve vlastním spacáku na vlastní karimatce. Denní trasa kolem 80 km. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Po dojezdu do Jeníkova ve středu v odpoledních hodinách bude slavena mše svatá a následuje zakončení cyklopouti v jeníkovském chrámu.

Přihlásit se můžete na faře ve Vranově n./D. na tel. čísle 515 296 384 nebo 731 402 737 nebo e-mailem na vranov@fatym.com, a to nejpozději 10 dnů předem.

FATYM Vranov nad Dyjí a FATYM Přímětice - Bitov pořádají na faře ve Vranově nad Dyjí 23.-24. června FATYMSKÉ SLAVNOSTI.

Sobota 23. 6. - neformální setkání a opékání čuníka. Oficiální program: 17.17 - mše svatá ● krátký film ● předtančení - k poslechu i tanci hraje INSIGHT ● agape.

Neděle 24. 6. - 9.15 mše svatá ● 14.00 Vranovská porta ● 17.00 rozloučení s cyklopoutníky do Jeníkova.

CENAP - CENTRUM NADEJE A POMOCI V BRNĚ NABÍZÍ:

Být sama sebou - týdenní prázdninové kurzy pro dospívající dívky. Témata jednotlivých setkání: osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislosti, kosmetika, kadeřnictví a zdravá výživa. Začátky každé pondělí 9. 7.; 16. 7.; 23. 7.; 30. 7.; 6. 8.; 13. 8.; 20. 8.; 27. 8. od 9 do 13 hod. v CENAPu.

Když končí mateřská dovolená - motivační program pro ženy, které chtějí více poznat samy sebe a rozvíjet své dovednosti. Setkání probíhají v pátek od 8. 6. od 9.00 do 11 hod. v CENAPu.

Zdravé rodičovství - programy pro nastávající rodiče: Kurz předporodní přípravy s praktickým nácvikem k porodu, Cvičení pro těhotné, Plavání se cvičením pro těhotné, Speciální programy pro nastávající rodiče dvojčat a víceračat, Návštěvní služba domů při potížích v kojení a po porodu, Cvičení po porodu, Interaktivní kurz masáží kojenců, Kurz nošení dětí v šátku.

Poradna pro ženy a dívky. Nabízíme pomoc osobám při hledání řešení obtížných životních situací vzniklých v důsledku těhotenství, mateřství, rodičovství. Poskytujeme informace o dávkách státní sociální podpory a sociální péče, domácího násilí a o možnostech umístění v azylových domech. Informace na tel.: 543 254 891.

Přihlášky na adresu CENAP, Vodní 13, 602 00 Brno, tel.: 543 331 470-2, e-mail: cenap@cenap.cz, internet: www.cenap.cz.

CENTRUM PRO RODINNÝ ŽIVOT PŘI ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉM NABÍZÍ UŽ TRADIČNÍ A OBLIBENÉ LETNÍ POBYTY:

Slovensko: 21. 7. - 28. 7. Nízké Tatry - Liptov, škola v přírodě, Liptovská Porúbka. Ceny dosp. a děti od 10 let: 2520 Kč; děti 3-9 let: 2205 Kč; děti do 3 let: 210 Kč.

28. 7. - 4. 8. Roháče, rekreační středisko Hutý. Ceny dosp. a děti od 10 let: 2730; děti 3-9 let: 2450; děti do 3 let: 210 Kč.

28. 7. - 4. 8. Vysoké Tatry, škola v přírodě - Dětský ráj, Tatranská Lesná. Ceny dosp. a děti od 10 let: 2940 Kč; děti 3-9 let: 2450 Kč; děti do 3 let: 210 Kč.

Morava: 15. 7. - 22. 7. Vizovické vrchy, rekreační středisko Revika, Vizovice. Ceny dosp. a děti od 12 let: 2380 Kč; děti 3-11 let: 1960 Kč; děti do 3 let: 210 Kč (www.revika.cz).

21. 7. - 28. 7. Jeseníky, rekr. středisko Losinka, Rapotín/Velké Losiny. Ceny - budova dosp. a děti od 12 let: 2730 Kč; děti 3-11 let: 2380 Kč; děti do 3 let: 210 Kč; ceny - chatky dosp. a děti od 12 let: 2450 Kč; děti 3-11 let: 2100 Kč; děti do 3 let: 210 Kč (www.losinka.cz).

21. 7. - 28. 7. Velké Opatovice, pobyt pro osamělé matky s dětmi. Ceny dosp. a děti od 15 let: 2250 Kč; děti do 15 let: 1850 Kč; děti do 3 let: po domluvě. Na pobytu bude přítomen kněz a psycholog.

5. 8. - 12. 8. Litovelské Pomoraví, ekocentrum Slunákov, Horka nad Moravou. Ceny dosp. a děti od 12 let: 2590 Kč; děti 3-11 let: 2100 Kč; děti do 3 let: 210 Kč (www.slunakov.cz).

Čechy: 14. 7. - 21. 7. Krkonoše, penzion Marianum, Jánské Lázně - pobyt pro prarodiče s vnoučaty, pokoje s vlastním soc. zařízením. Ceny dosp. a děti od 12 let: 2940 Kč; děti 3-11 let: 2450 Kč; děti do 3 let: 210 Kč (www.marianum.cz).

Více informací na www.rodinnyzivot.cz nebo na Centru pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel.: 587 4054 250; e-mail: zaboj@arcibol.cz.

Místní organizace KDU-ČSL Buchlovce a farnost Buchlovce vás srdečně zvou na **tradiční pouť na Barborce**, která se bude konat v **neděli 3. června 2007**. Procesí na Barborku odchází v 9.30 hodin od restaurace u Maca v části Buchlovce-Zahrady, mše svatá začíná v 11.00 hodin. Odjezd autobusu z náměstí v Buchlovicích na parkoviště pod Buchlovem je stanoven na 9.00 a 10.00 hodin, nazpět ve 13.00 hodin.

Pouť dětí a mládeže „Cesta ke králi“ – poutní místo Maria Hilf u Zlatých Hor, sobota 9. června 2007

Sraz v 8.45 hod. na autobusové zastávce „Maria Hilf, poutní kostel“ (nahore na kopci u hlavní cesty). Jede běžný linkový autobus směr Ostrava, který z Jeseníku odjíždí v 7.50 hod. a ze Zlatých Hor v 8.27 hod. Zakončení po mši svatě společnou svačinkou z vlastních zásob a veselými hrami. Linkový autobus odjíždí zpět do Zlatých Hor a Jeseníku v 15.38 hod. Zve vás Duchovní správa poutního místa Maria Hilf a JAS. Mši svatou v 10.30 hod. slouží biskupský vikář P. Adam Rucki.

Svatá Hora v roce 2007 oslaví 275. výročí Korunovace

Milostnou sošku Panny Marie na Svaté Hoře korunoval papežskými korunkami na základě dekretu papeže Klementa XII. pražský světitel biskup Johann Rudolf Sporck 22. června 1732. V témže dekretu papež Klement stanovil, že se Korunovace bude slavit 3. nedělí po slavnosti Soslání Ducha Svatého. **Zveme vás na slavnost Korunovace v neděli 17. června 2007.**

Program - sobota 16. června 2007: 17.00 – mše svatá; 19.30 – mše svatá, světelný průvod.

Neděle 17. června 2007: 6.00 – mše svatá; 7.30 – mše svatá; 9.00 – hlavní mše svatá. Korunovační průvod s milostnou soškou Panny Marie (po skončení tichá mše svatá v bazilice). 13.30 – pobožnost k Panně Marii, požehnání předmětů; 14.00 – koncert; 15.30 – mše svatá; 16.15 – nešpory. Tento den je možno získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek. K této příležitosti bude vydána stříbrná a bronzová pamětní medaile.

POUTĚ V BLATNICI POD SV. ANTONÍNEM

3. 6. 2007 – 10.15 hod. – pouť Matice svatoantonínské (P. František Petřík, spirituál VOŠ Caritas v Olomouci) • 17.00 hod. – domácí pouť (P. Josef Nuzik, vicerektor kněžského semináře v Olomouci).
17. 6. 2007 – mše svatá v 8, 9 a 10.15 hod. (P. Martin Holík, ředitel Radia Proglas).
1. 7. 2007 – 10.15 hod. – Petropavlovská pouť (P. Michal Pořízek, spirituál kněžského semináře v Olomouci).

II. ČESKOSLOVENSKÉ SETKÁNÍ MARIÁNSKÉHO KNĚŽSKÉHO HNUTÍ NA SVATÉM HOSTÝNĚ – sobota 9. 6. 2007

PROGRAM: 7.30 Radosný růženec (kostel v Bystřici pod Hostýnem) • 8.30 Mše sv. (kostel v Bystřici pod Hostýnem) • 9.30 Eucharistický průvod na sv. Hostýn • 13.00 Adorace s požehnáním (bazilika na sv. Hostýně) • 13.30 Přednáška • 14.00 Mariánské večeradlo, růženec • 15.00 Mše sv. • Po mši sv. průvod se sochou Panny Marie, zakončení.

Organizační pokyny: Od vlakového nádraží v Bystřici pod Hostýnem jede MHD na sv. Hostýn takto: 7.30, 8.23, 9.56, 10.38, 11.23, 12.28 hod. Pokud chcete dojet na sv. Hostýn autem, musíte mít povolenku od městské policie (na zámečku). Záloha 100 Kč pro osobní automobil, 500 Kč pro autobus.

Bližší informace: pan Rybář, tel. (Slovensko): +421 905 354 626 nebo P. Jiří Polášek, tel.: +420 571 654 889.

Sdružení za dětský život Jihlava, ČKA a Orel jednota Slavkov vás zvou na **přednášku s besedou a promítáním CO NEVÍTE O ŽIVOTĚ ČLOVĚKA PŘED NAROZENÍM**. Přednáška je určena všem lidem dobré vůle.

Obsah přednášky: Katolická církev a ochrana nenarozeného života. • Vývoj člověka před narozením. Péče o předčasně narozené děti, operace před narozením. • Umělé oplodnění a jeho potratové závady. Skryté potraty hormonální a tělískovou „antikoncepcí“. Zdravotní a společenské následky potratů. Zodpovědnost rodičů, příbuzných, lékařů, společnosti, církve za počaté děti. • Jak řešit sociální, zdravotní nebo jinou tíseň (mimoděložní těhotenství, postižení dítěte, nemoc matky...). Příklady statečných maminek, které si život svého dítěte vybojovaly. • Prožit období vzdělávání, zodpovědný výběr partnera, známost.

Kde: v Orlovně ve Slavkově u Opavy. **Kdy:** 8. 6. 2007 v 19.00 hod. **PŘEDNÁŠÍ:** Mgr. Ing. Eva Štěpančíková.

Liturgická čtení

Neděle 3. 6. – slavnost Nejsvětější Trojice

Ev.: Mk 12,18-27
Slovo na den: Lidé vstanou.
 1. čt.: Př 8,22-31
 Ž 8,4-5.6-7.8-9
 Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)
 2. čt.: Řim 5,1-5
 Ev.: Jan 16,12-15
Slovo na den: Všchno, co má Otec, je moje.

Pondělí 4. 6. – ferie

1. čt.: Tob 1,3; 2,1a-8
 Ž 112(111),1-2.3-4.5-6
 Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 12,1-12
Slovo na den: Lisovací nádrž.

Úterý 5. 6. – památka sv. Bonifáce

1. čt.: Tob 2,9-14
 Ž 112(111),1-2.7bc-8.9
 Odp.: srov. 7bc (*Srdce spravedlivého je pevné, důvěřuje v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 12,13-17
Slovo na den: Platit daň.

Středa 6. 6. – nez. pam. sv. Norberta

1. čt.: Tob 3,1-11a.16-17a
 Ž 25(24),2-4a.4b-5ab.6+7bc.8-9
 Odp.: 1b (*K tobě, Pane, pozvedám svou duši.*)

Čtvrtek 7. 6. – slavnost Těla a Krve Páně

1. čt.: Gn 14,18-20
 Ž 110(109),1.2.3.4
 Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedeova!*)
 2. čt.: 1 Kor 11,23-26
 Ev.: Lk 9,11b-17
Slovo na den: Všichni se najedli dosyta.

Pátek 8. 6. – ferie

1. čt.: Tob 11,5-17
 Ž 146(145),1b-2.6c-7.8-9a.9bc-10
 Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 12,35-37
Slovo na den: Sám David ho nazývá Pánem.

Sobota 9. 6. – nez. pam. sv. Efréma Syrského nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Tob 12,1.5-15.20
 Tob 13,2.6a.6b.6c.7-8
 Odp.: 2a (*Požehnaný Bůh věčně živý.*)
 Ev.: Mk 12,38-44
Slovo na den: Dala všechno.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	3. 6.	4. 6.	5. 6.	6. 6.	7. 6.	8. 6.	9. 6.
Antifona	746	826	1708	857	759	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	746	827	1708	857	759	889	1666
Antifony	747	828	843	858	760	890	906
Žalmy	813	828	843	858	813	890	906
Kr. čtení a zpěv	748	831	1710	861	761	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	748	831	1710	861	761	894	1669
Prosby	748	831	1711	861	761	894	1655
Záv. modlitba	749	832	1387	1388	762	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	749	832	848	862	762	895	910
Antifony	749	833	848	863	763	895	910
Žalmy	818	833	849	863	1265	895	911
Krátké čtení	749	835	851	865	763	898	913
Záv. modlitba	749	835	851	865	762	898	913
Nešpory:							
Hymnus	742	750	837	1714	755	764	900
Antifony	743	751	838	853	756	765	900
Žalmy	743	751	838	853	756	765	901
Kr. čtení a zpěv	745	753	840	1717	758	767	903
Ant. ke kant. P. M.	745	753	840	1717	758	767	904
Prosby	745	754	841	1718	758	767	904
Záv. modlitba	749	749	841	1387	762	762	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

OSOBA A BYTÍ

W. Norris Clarke • Překlad Tomáš Machula

Autor se stručným, ale čtivým způsobem zabývá pojmem lidské osoby. Jeho pojednání není povrchním referátem, ale hluboce promyšlenou syntézou, zasazenou do širších souvislostí. Vychází z metafyzických základů (osoba jako nejvyšší způsob bytí) a poté dospívá k důsledkům osobního pojetí člověka.

Krystal OP a Karmelitánské nakladatelství • Brož., 110 x 190 mm, 120 stran, 147 Kč

OTEC BROWN – NENÁPADNÝ DETEKTIV PROZŘETELNOSTI

Gilbert Keith Chesterton • Překlad Jan Čulík

Nenápadný detektiv otec Brown patří mezi nejslavnější světové slídily, jako jsou Sherlock Holmes, Hercule Poirot či komisař Maigret, a přece se od nich zásadně liší. Je totiž velkým specialistou na zločincovu duši, zná její vášně, slabosti i úskoky. Logika vraždy je pro něho především tragickou logikou motivace. Ví, že zvláště v bohaté společnosti se daří neřesti, neboť tato „třída neuznává žádnou vládu, ani vládu zákona“. Dokonalý zločin neexistuje, v obraze vždycky chybí klíčový detail. Přetvářka a lež mají pokaždé svá omezení, jenom se umět dívat. Chesterton (podobně jako Simenon) považoval detektivku za jeden z nejvyšších uměleckých žánrů, protože v srdci zločinu se skrývá existencionální otázka po smyslu života. Snad proto jsou příběhy otce Browna tak fascinující.

MozART Praha, spol. s r.o. • Vydání třetí (v nakl. MozART vydání první) • Váz., přebal, A5, 288 stran, 179 Kč

KAREL IV. – JEHO DUCHOVNÍ TVÁŘ

Zdeněk Kalista

Profesor Z. Kalista se nad osobností českého krále a římského císaře Karla IV. zamyslel originálním způsobem. Položil si otázku, na jakých duchovních základech stálo jeho až do současnosti působící dílo politické a kulturní, jaké ideje si zvolil pro svou činnost jako hlavní, kde získal své obsáhlé vzdělání, pro středověkého vládce tak neobvyklé. Autor poukazuje na velkou roli francouzského prostředí, v němž Karel vyrůstal a odkud čerpal tolik podnětů. Mistrně esejisticky napsaná kniha zaujme jak odborníka, tak laického zájemce o českou historii.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Vydání druhé • Váz., přebal, A5, 246 stran, 248 Kč

HERALDIKA

Karel Schwarzenberg

K. Schwarzenberg ve svém pojednání o heraldice spojil starobylou rodovou tradici s hlubokou znalostí celé řady oborů – od historie přes politické vědy až po dějiny umění, byl autorem esejů i znalcem ikonomalby. Významná byla také jeho dlouholetá činnost v exilu, v němž nikdy neztratil živé spojení se situací a kulturou ve vlasti. Mezi díly tohoto představitele české kultury zaujímá ústřední místo Heraldika, fundované uvedení do vpravdě šlechtické disciplíny historie, tajuplné a současně přísné nauky o erbech a znacích. Ačkoli byla poprvé vydána již v roce 1941, kniha dodnes zůstává klasikou svého oboru. Nové vydání je doplněno unikátní obrazovou přílohou.

Vyšehrad, spol. s r.o. • Vydání třetí, ve Vyšehradu druhé • Váz., přebal, A5, 216 stran, 348 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzercce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.